Akbaba

Süresiz kapatılan Dünya yeniden çıkmaya başladıktan sonra:

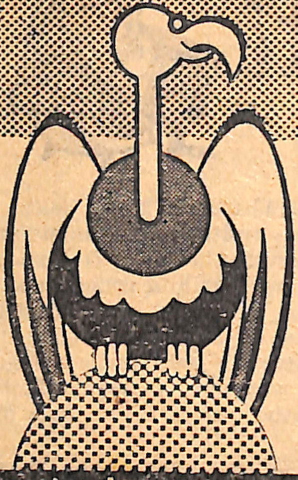
F. R. Atay — «Aheste çek kürekleri mehtap uyanmasın!»

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Faal - 6226 - 219

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinçgağ, Erdoğan Özer.
•
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı ; 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 110
5 Eylül 1963
YIL : 41
•
Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İnönü'ye Bir Sesleniş!

Paşam,

Moliére, mizahı överken: «İnsan güldüğü kadar insandır» diyor. Bu söz, doğrunun güzelidir. Ama, size ben daha az doğru ve daha az güzel olmayan birşey söyleyim mi?.. İnsan, sevdiği kadar insandır!

Bir Fransız pedagogu: «Çocuklarınıza karşı önce aklınızı kullanınız, diyor. Eğer fayda vermezse kalbinizi kullanırsınız.»

Ayasofyanın kubbe çevresine dizilmiş levhalara bakınız: Allah'lara, Muhammet'lere, Ali'lere... O tanrının elifini çizen el kimbilir o siyah endam önünde nasıl bir sevgiyle ürperdi. Kendi bileğinden çıkan o selvi boylu A'ya gözlerinde biriken sevincin iki damlası arkasından kimbilir nasıl buğulu buğulu baktı.

Şu müzeler dolusu tablolar, şu düşünen, ağlayan, gülen, konuşan heykeller, şu bir eski Türk kiliminde, şu bir eski acem seccadesinde nakış nakış baharı coşturan, güzü düşündüren iplikler, renkler, hepsi, hepsi, hepsi sevgi denen büyük yaratıcının elinden çıkıyor.

«Cânânın saçları yerine tuğa dil bağlayan, ahu gözlü güzel yerine rüzgâr uçuşlu ata gönül veren» Gazi Giray'ın yüreğindeki vatan sevgisi değil de nedir?

Muhlis Sabahattin'in kızı Melek, sahnede kan kusarak can verdi: Sanat aşkı ile... Tepebaşı tiyatrosunun holünde sıralanan genç ölüler, Şehir Tiyatrosu kadrosunda yaşayanların sayısını aştı: Sahnede ölmek, sahneden uzak yaşamaktan daha mutlu geldi onlara... Öylesine seviyorlardı sahneyi.

Öğretmeni, sabah karanlığı uykusuz gözlerle okula koşturan hademe aylığı ile eşit maaş değildir elbet. Artık o, sınıfın cıvıltısından uzak yaşayamaz. Köylüden dayak yiyor, maaşını alamıyor, odsuz kalıyor, aşsız kalıyor, çatısız kalıyor.. Ama yüreğindeki büyük aşk yetiyor ona...

Milletvekili iken Korgan bucağında, bir İstanbul kızına raslamıştım: Ağıl sandığım yer onun okuluymuş meğer...

Güzel yüzünde bembeyaz dişleri gülen bu hemşerime sormuştum:

— Bir isteğiniz var mı benden?

— Evet, var demişti.

Anlamıştım isteğini: Beni buradan kurtarınız diyecekti elbet. Ama o:

— Bana bir mektep yaptırınız da burada çocuklarıma ömrümce hizmet edeyim, dedi.

Yirmi yaşında, Kadıköylü bir güzeldi bu... Onun yaşındakiler, yüzüyor, dans ediyordu... Utanmayı bir yana bırakıp, herkesin içinde ağlamıştım.

Sağolsun, Nihat Erim'le Tahsin Banguoğlu, biri Başbakan yardımcısıydı, biri Millî Eğitim Bakanı.. Bu hikâyemi onlar da göz yaşlarını tutamıyarak dinlediler ve mektebi yaptırdılar. İkisi de gönül adamıdır çünkü.

Atatürk, o ölümsüz kahraman, hepimize erişilmez bir sevgi örneği değil midir?

Kırık kaburga kemikleri sargıda bir adamı, at üstünde ancak öylesine bir gönül tutar.

Bir gece, Anadolu Kulübünde, eşimle beraber onun sofrasındaydım. Hamdullah Suphi Tanrıöver, Şükrü Kaya, Saffet Arıkan, Maarif Vekili Necati, İbrahim Alâattin Gövsa, Ali Naci Karacan, Kılıç Ali, Bozok Salih, İzzet Melih hatırımda kalanlardır. Yemekte, Halide Edip hanımefendi söz konusuydu. Amerika'da verdiği bir konferansta, Atatürk için «Zalim» demişti güya... Bu «Zalim» kelimesi, o zağlı kılıç gibi çekilmiş adama çok dokunmuştu. Göz bebekleri yaş içinde:

— Ben, bir insanın öldürülmesine değil, bir tavuğun kesilmesine bakamam... Övüneceğim tek şey, insan sevgisiyle dolu gönlümdür... Onun dediği gibi, İstiklâl Mahkemelerinin ölüm cezasına çarptırdığı onbeş kişinin asılmasını önlemeyişim, benim zalim değil, tam tersine son derece merhametli insan olduğumu isbat eder: Onbeş milyon perişan Türkü o kadar severim, o kadar severim ki, bu onbeş milyonun uğruna onbeş kişinin asılmasına ses çıkarmadım.

Ya siz Paşam, ya siz?.. 79 yaşında katlandığınız bunca zahmetler, bunca çileler niçindir?.. İkbal hırsı mı?.. Onu size düşmanlarınız bile söyleyemez. Hangi ikbal var ki, siz ona çoktan doymuş olmayasınız?

Bu katlanış, sadece tarihî sorumluluğunuzdan geliyor. Kendi sağlığınızda başladığınız işi, kendi sağlığınızda başarıya ermiş görmek istiyorsunuz.

Ama Paşam olmaz, olmaz, olmaz... Sevgisiz olmaz bu iş!

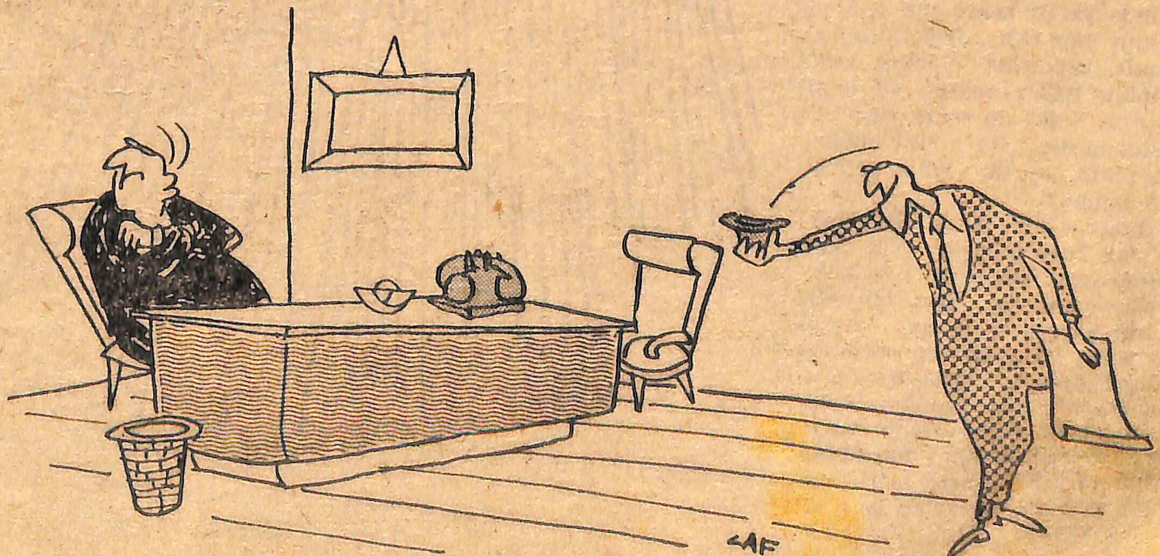
Pek hanımefendi eşinizi, pek zekî kızınızı, pek beyefendi oğullarınızı, daha dün zerdelerini yediğiniz sevimli torunlarınızı ve Menderes milyonerlerinin dâvetlerinde fing atan damadınızı sevmekle vazifeniz bitmiş olmaz. Siz, tek kişi ayırt etmeden herkesi, hepimizi, düşmanlarınızı bile seveceksiniz. Baki'nin dediği gibi, gönül bir aynadır paşam, pas tutmaz.

Türk milletinin bilgisi az, ama sezgisi çoktur. O, gönlünüzde bir genel af ilân ettiğinizi duyduğu gün, en somurtuk kentler, en küs köyler kollarını size açacaktır.

Hepimiz bu baba kolları arasında birleşmek istiyoruz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Turhan Feyzioğlu, rüşvet alan memurlardan acı acı dert yandı» — Gazetelerden —

«Selâm verdim, rüşvet değildir deyu almadılar!»

8 Gün İşler Yolunda Gitti

AZİZ NESİN

Bizim Bakanlığın, yani benim bir zamanlar çalıştığım Bakanlığın tarihinde işlerin hiç aksamadan, yolunda, düzeninde yürüdüğü çok kısa süreli iki dönem vardır; bu dönemlerden biri üç, biri de beş gün sürmüştür. İşte o, biri üç, biri beş gün süren iki kısa dönem içinde, Bakanlığı ilgilendiren memleket işleri tıkır tıkır yürümüş, halkımız o zaman Bakanlıktan ve Bakan'dan çok memnun kalmıştır. Halkımızın değer bilirliği şundan da belli ki, altı yıllık Bakanlığı içinde yalnız sekiz gün için işleri yolunda yönteminde yürüten o Bakan'ı, aradan yıllar geçtiği halde hâlâ unutamamaktadır. Geniş yüzölçümlü yurdumuzun neresinde bir kahveye gitseniz, orda, aklı eren, akı karadan seçebilen yurttaşlarımızın o Bakan için şöyle konuştuklarını duyarsınız:

— Öyle bir Bakan daha memlekete gelmedi...

— Ve de gelemez... Gelemiyecek...

— Onun gibi daha dört Bakan olaydı, bu memleket çoktaaaan kalkınmış ve de Avrupayı ve de Amerika'yı geride bırakmıştık.

— Dört mü dedin... İstemez, o bir başına yeterdi... Ama bizdeki bu çekemezlik, kıskançlık yok mu... Herifi Bakanlıkta tutmadılar. Daha birkaç yıl kalaydı Bakanlıkta, sen o zaman görecektin memleketi...

Asıl önemli olanı, hangi partiden olurlarsa olsunlar, ister iktidar partisinden, ister muhalefet partisinden, yani parti ayrılığı gözetmeden bütün yurttaşlarımız, köylüsü kentlisiyle, sözünü ettiğimiz Bakan'ı sevmekte birleşmişlerdir. Halkımızın yarattığı bu duygu birliği, insanın gözünü yaşartacak bir görünümdür.

O Bakan'ın nasıl sevilip sayıldığını anlayınız ki, partisi onu seçimlerde hangi ilden aday göstermişse, onun girdiği seçim listesi silme kazanmıştır. Evet, evet, bu halk kendisine yapılan iyilikleri hiçbir zaman unutmuyor, hattâ o iyilik, bütün hayatı içinde yalnız sekiz gün için yapılmış olsa bile... Değerbilir halkımız, kendisine yapılan sekiz günlük iyiliği, seksen yıl unutmuyor, belki de sekiz yüzyıl unutmıyacak... Ne mutlu bu halka sekiz güncük iyilik yapabilen Bakan'a.

Hani «Elli Türk Büyüğü», «Yirmi Türk ünlüsü», «Yüz şanlı Türk» adlarıyla bizde birçok kitaplar çıkmıştır. Ben, büyüklerimizi sayıya ve tartıya vuran bu türlü kitapları hiç sevmem. Çünkü, örneğin «Elli Türk Büyüğü» dediğiniz zaman, elli birinci büyük Türk listenin dışında kalıyor. E canım buna kimin hakkı var? Kim ölçtü biçti, kim tarttı etti de, büyükleri boy sırasına koydu? Değil mi? Ama, değil «Elli Türk Büyüğü» diye «Beş Türk Büyüğü» adıyla bir kitap çıkarılsa, bu beş büyükten biri, memleketine sekiz günlük yararı dokunan söz konusu Bakan olmalıdır.

O Bakanlığın tarihinde yalnız sekiz gün işler yolunda gitmiştir diyorsam, lütfen inanmanızı rica ederim ki bu sözü, Bakanlığın bütün tarihini bilen bir insan olarak söylüyorum. Oylarınızı dilenen bir aday olmadığıma göre, sizlere hiç de yalan söylemek zorunda değilim.

Kuruluşundan beri içinde bulunduğum için o Bakanlığın tarihini çok iyi bilirim. Seçimler sırasında partinin genel başkanı, seçimi kazanırlarsa kimleri Bakan yapacağını önceden müjdelemişti. Bu müjde o partinin seçimi kazanmasında çok büyük rol oynadı. Çünkü, siz de takdir edersiniz ki, bir insanın milletvekili olmak için çalışması başkadır, Bakan olmak için çalışması yine başkadır. O seçimlerde seksenden fazla aday, Bakan olmak için çalışmıştı. Çünkü Genel Başkan, seksen adaya Bakanlık vadetmişti. Politikada bol keseden atılan her tutulmıyacak vaadin büyük etkisi olduğu deneyimlerle bellidir; bu vait de etkisini gösterdi, Bakan olmak hırsıyla yanan seksen adayın, insanüstü ve adayüstü çabaları sonunda o parti seçimi kazandı. İşte o zaman, hükûmette yalnız on dört Bakan koltuğu olduğundan, on dört Türk Büyüğü dışında kalıp Bakan olamayan altmışaltı milletvekili, pek haklı olarak, çok fena bozuldular. Partinin genel başkanı, yalnız Türkiye çapında değil, dünya çapında bir — çok affedersiniz — politikacı olduğundan, avucunu yalayan milletvekillerine teker teker şöyle söyledi:

«Ben sözümün eriyim. Yerine getirmiyeceğim bir vaitte bulunmam, bir söz verdim mi, onu yaparım. Ben sizi Bakan yapmaya söz verdim, ama ne zaman Bakan yapacağımı söylemedim. Sırayla hepiniz Bakan olacaksınız, hiç merak etmeyin. Sizlere de bir gün Bakanlık sırası gelecektir. Yalnız hepinize Bakanlık sırası gelmesi ve Bakanlıklarınızın uzun sürmesi için, elbirliğiyle partimizin iktidardan ayrılmamasına çalışmalıyız. Millî birlik ve beraberlik içinde...»

O gün sayın Başbakan radyodan halkımıza «Millî birlik ve beraberliğin faziletlerini» anlatan bir konuşma yaparak, «durumun her zamankinden çok daha nazik olduğunu», «iç ve dış tehlikelerin pek çok artmış olduğunu», «yıkıcı faaliyetlerin amansızca takip edilmekte olduğunu», «ve binaenaleyh milletin, hiçbir ayrılığa meydan vermeden tam bir birlik ve beraberlik içinde bulunmasının zaruretini» açıkladı. Bu nutuk, daha önceki iktidar başkanlarının nutuklarının tıpkısı olup, onlardan ses tonu ve aradaki öksürük sayısı bakımından büyük farkı vardı.

Genel Başkanın, arkadaşları arasında Bakanlıkları sıraya koyduğu sözünü, arkadaşlarından biri yutmadı. Genel Başkana çok politik incelikte söylediği sözü, halk diline çevirirsek, şunları söylemiş oldu:

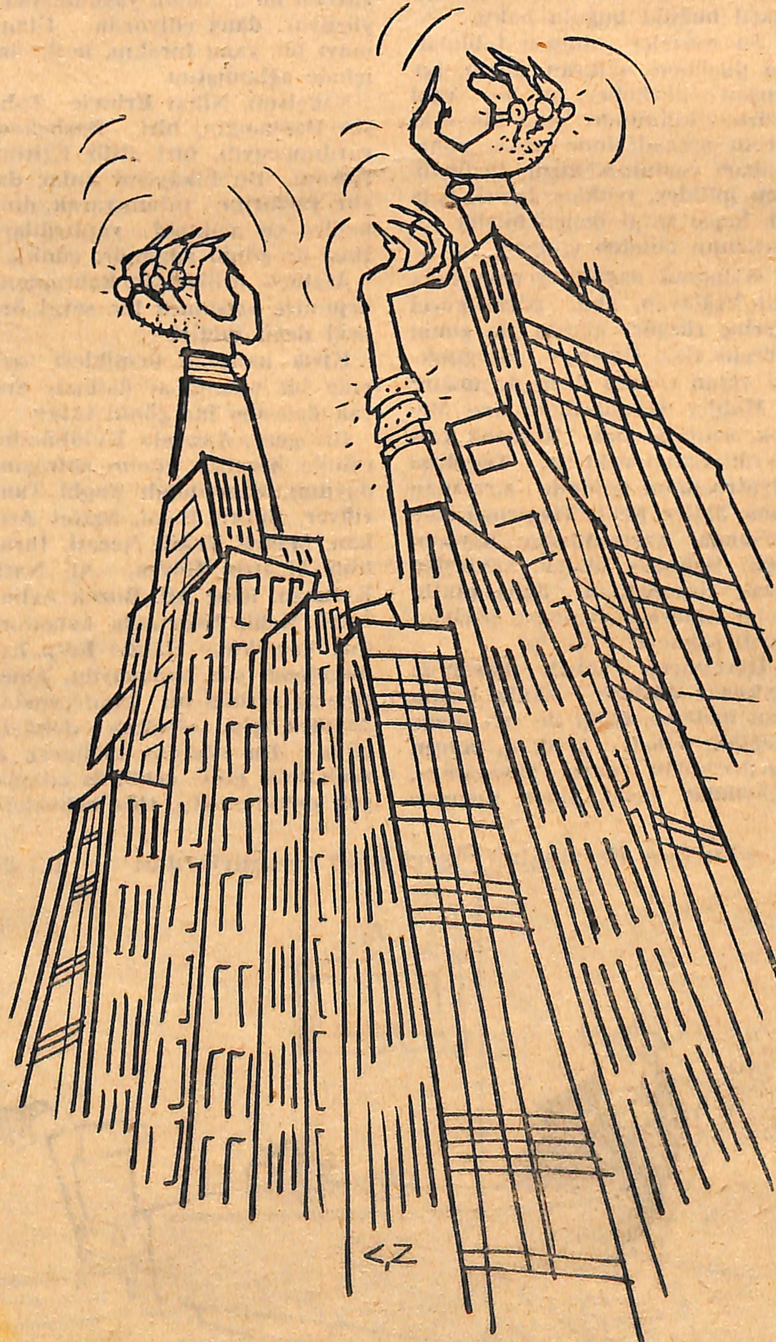
«Politikada veresiye ve taksit muamelem yoktur, ben peşinciyim. Ben böyle dalgalara yatmam. Ya şimdi Bakan olurum, ya da aramızda çıkan prensip anlaşmazlığından ötürü, demokrasiyi kurtarmak için yapacağımı bilirim.»

O'nun ne yapacağını yalnız kendisi değil, Başbakan da biliyordu: Başka partiye transfer olacaktı...

Dünya çapında bir politikacı olan Başbakan (Ne yazık ki kısır ve verimsiz, geri kalmış bir ülkede doğmuştu; yoksa dünyayı serçe parmağının üstünde oynatabilecek bir politika canbazıydı) hükûmette yeni bir Bakanlık daha kurulması gereğini anlatınca işler yoluna girdi. Memleketi ve demokrasiyi kurtarmak için kurulan yeni Bakanlığa da anlattığım kişi getirildi. Ben de o Bakanlığın daire müdürlerinden biri oldum.

Bu açıklamamdan şunu anlatmak istiyorum ki, o Bakanlığın

Yüksek apartımanlar sık sık susuz kalmaya başladı.

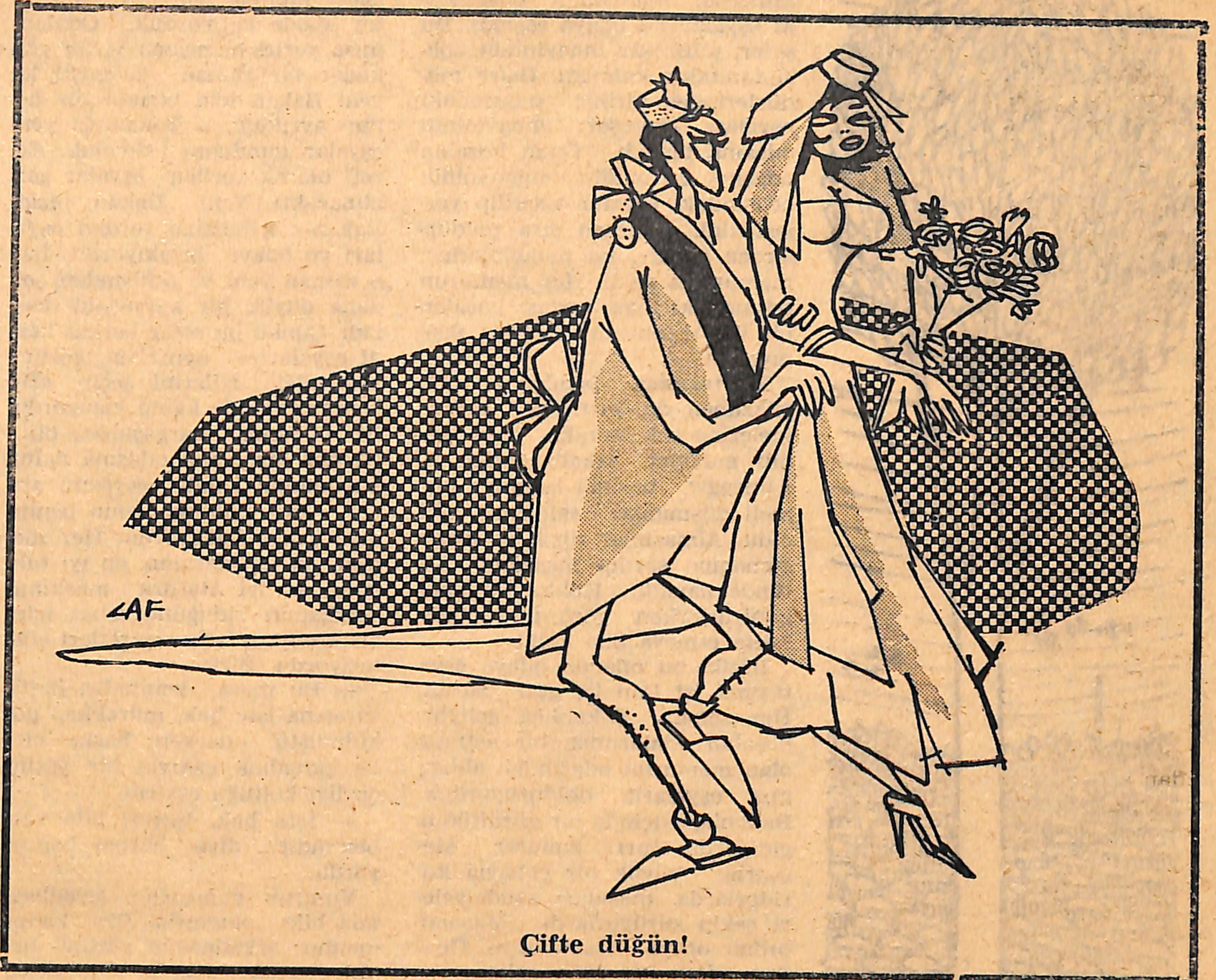
Bizim göktırmalayanlar!

tarihini yetkiyle bilen bir insanım ve «O Bakanlığın tarihinde yalnız sekiz gün işler doğruca yürütüldü» derken bunu, bilerek söylüyorum.

Başka Bakanlıklarda çalışan arkadaşlarıma, bizim Bakanlıkta sekiz gün halka çok yararlı işler yapıldığını, sekiz gün işlerin yolunda gittiğini söylediğim zaman bana inanmıyor, gülüyorlar. Kendi bakımlarından haklıdırlar, çünkü onlar kendi çalıştıkları Bakanlıklara göre bizim Bakanlığı ölçüştürüyorlar; zavallılar hiçbir Bakanlıkta işlerin sekiz gün doğru yönetileceğine inanamıyorlar. Ama söylediğim bir gerçektir, ne diye yalan söyliyeyim, ben çalıştığım Bakanlığın reklâmcısı değilim, Bakan'dan çıkarı olan bir gazeteci hiç değilim.

Nasıl olup da o sekiz gün işlerin iyi yönetildiğini kendimden hiç birşey katmadan anlatırsam, siz de bana hak vereceksiniz. Bakınız, tarihimizdeki o mutlu tesadüf nasıl oldu.

Ben, Bakanlıktaki müdürlerden biriydim. Başka bir müdürlüğün muavini olan bir arkadaşım vardı; bu arkadaş, Bakanlıktaki odasının düzenine, kırtasiye malzemelerine pek çok meraklıydı. Bakanlıktaki en iyi, en büyük masanın — Tabiî Bakanınkinden sonra — kendi odasında olmasına dikkat ederdi. Masa camında en küçük bir tüy, tablaların üstünde çay bardağı, kahve fincanı lekesi bulunmazdı. Masasının arkasındaki duvarı boydanboya Türkiye haritası kaplamıştı; üstünde de Atatürk'ün en güzel maskı asılıydı. Sömeni pırıl pırıldı. Hokka takımının, stilonun yeri bir milim değişmezdi. İpince, sipsivri yontulmuş kurşun kalemler bir güzel seramik kap içinde dururdu. Hiçbir zaman onun odasında dağınık bir yazı, not, kâğıt görülmemiştir. Kırtasiye malzemelerine son derecede meraklı olan bu arkadaşımız, bu bakımdan odasını durmadan zenginleştirmeye çalışırdı.

Çifte düğün!

Biz o zamana kadar, bütün öbür Bakanlıklar gibi, durmadan harıl harıl çalışıyor, dosyalarımızı üçer beşer arttırıyor, çoğalan dosya dolaplarını koyacak yer bulamıyorduk. Daktilo makineleri yazılara, daktilo kızlar yazı yazmaya yetişmiyordu. Odacılar, odalardan odalara ellerindeki kâğıtları koşuşturuyorlar, müdürler, müsteşarlara imza için dosya götüren memurlar aceleden koridorlarda durmadan çarpışıp birbirlerine «Pardon!» demek zorunda kalıyorlardı. Yani kısacası, hiç birimizin başımızı kaşıyacak vaktimiz yoktu ve büyük bir çabayla memleket işlerini yürütmeye çalışıyorduk. Yalnız benim masamın üstünde dört telefon olduğunu, telefon alıcılarından birini boynumla omuzum arasına sıkıştırıp, birini masaya açık bırakıp, birini koltuk altıma alıp, birini elimde tutup, aynı zamanda dört telefonla birden konuşurken, bir yandan da sekreterime not yazdırır, öbür yandan da ziyaretime gelen yurttaşların dertlerini hallettiğimi söylersem, nasıl bir hummalı çalışma içinde olduğumuzu, sanırım, anlatmış olurum. Resmî yerlerde, devlet dairelerinde memurların dalga geçtikleri, lâklâkla zaman öldürdükleri, kadın memurların boyanarak, dedikodu yaparak, yünişi örerek, aşnafişna yaparak iş saatlerini doldurdukları, bunun karşılığında da aylık aldıkları kesinlikle yalandır ve bu yalanlar, ayırıcı ve yıkıcı cereyana kapılmış menfi ruhlular tarafından uydurulmuştur. Neyse, burasını geçelim...

Günlerden bir gün, duyduk ki, hükûmetin gördüğü lüzum üzerine, memleket işlerinin daha iyi yürütülmesi için yeni bir Bakanlık daha kurulmuş ve Bakan da tâyin olunmuş. Ama bu Bakanlığın ne binası, ne de Bakan için bir yer, bir oda, bir masa vardı. «Sandalyesiz Bakan» deyimi, bu yeni Bakana tıpatıp uyuyordu; sandalyesiz, odasız, masasız bir Bakan... Yeni Bakan, on beş gün kadar ortalarda ve ortalıkta dönüp dolaştı durdu. Yeni Bakana önce bir otomobille bir şoför bulundu. Böylece zorluklar yarıdan çok yenilmiş olsa bile, Bakana bir oda, masa ve başka şeyler bulmak, otomobil bulmak kadar kolay olmamıştı.

Yeni Bakan, bizim Bakanın arkadaşıymış; onun için bu duruma bizim Bakanın gönlü razı olmadı «Benim odam olmasa da olur, ben odamı yeni Bakan arkadaşıma veriyorum» dedi. Böylece aynı bina içine üç Bakanlık girmiş oldu, çünkü o binada bizimkinden başka bir Bakanlık daha vardı. Yeni Bakanın ise yalnız bir odası vardı, örgütü kuruluncaya kadar bu odada çalışacaktı.

Bu sefer de bizim Bakan odasız kalmıştı. Pek tabiî olarak bizim müsteşar da odasını bizim Bakana verdi. İşte ondan sonra bizim Bakanlıkta görülmemiş, duyulmamış bir kargaşalıktır başladı. Odasız kalan müsteşara boş bir oda bulundu.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

— Ülen Memet, bah, senin arkalığı iktidar koltuğu sandı herüf!

«Evlenmek güçleşiyor»
— Gazeteler —

Müsteşar muavininin odasındaki eşyalar bu odaya taşındı. Bu sefer, müsteşar muavininin odası tamtakır kalmıştı. Daire müdürlerinden birinin odasındaki eşyalar, müsteşar muavininin odasına taşındı. Onun boşalan odasına da müdür muavininin odasındaki eşyalar getirilip yerleştirildi. Derken sıra müdürlerden şeflere, şef muavinlerine, memurlara geldi. Her memurun odasındaki eşya, odası boşalan bir üst memurun odasına taşınıyordu.

Bu taşınma işinden en çok yüksünen de, kırtasiye malzemelerine çok meraklı olan müdür muavini arkadaşımızdı. Adamcağız, harim-i ismetine çizmeli düşmanlar saldırmış gibi oldu. Almasınlar diye iki eliyle sumenine sarılıp masasının üstünde bayıldı. Hokka takımını götürürlerken gözleri sulandı. İstifa etmeye bile kalktı.

Bütün bu odadan odaya eşya taşıma işi tam üç gün sürdü. Her sabah Bakanlığa geliyor, boşalan odalarımızı bir astımız olan memurun odasından aldığımız eşyalarla dolduruyorduk. Bakanlığın içinde bir gürültüdür gidiyordu: garrr, guuurrr... Memurlar büyük bir çabayla koridorlarda masaları, sandalyeleri çekip sürüyorlardı. Masalar ordan oraya taşınıyordu. Odadan odaya bir gidiş geliş...

Taşınma işi üç gün sürdü, tabii bu üç gün içinde taşınmaktan başka Bakanlığın hiçbir işi görülmedi. Koca Bakanlıkta bir tek daktilo makinesinde tek yazı yazılmadı. Tek yazı imzalanmadı, tek emir çıkmadı. Bir ayak önce odalarımıza yerleşip, geri kalan işlerimize bakmak için ha babam masalar, sandalyeler taşındı ve odalar yerleştirildi.

Üç gün sonra hepimiz odalarımıza yerleşmiştik. Ama bir sürü iş de yığılmıştı. Biriken işleri yapmak için çalışmaktan ter içinde kalıyorduk. Odalarımıza yerleşmemizden yirmi gün kadar bir zaman geçmişti ki, yeni Bakan için binada bir bölüm ayrıldığı, o Bakanlığa yeni eşyalar alındığını duyduk. Eğreti olarak verilen eşyalar geri alınacaktı. Yeni Bakan, bizim Bakanın kendisine verdiği eşyaları ve odayı bırakıyordu. İşte o zaman yeni ve eskisinden çok daha büyük bir kargaşalık başladı. Çünkü bu sefer herkes kendi eşyalarını ayırırken, gözüne kestirdiği iyilerini seçip: «Bu benimdir» diye kapıp kaçıyordu. Bir olmamış kargaşalıktı bu... Herkes birbirinin odasına dalıp, bulamadığı kendi eşyasını arıyor, sonra bulursa, senin benim diye kavga başlıyordu. Her memur, en iyi masanın, en iyi tablanın, en iyi Atatürk maskının kendisinin olduğunu isbat için, önceden koyduğu işaretleri gösteriyordu. Birisi,

— Bu masa benimdir, hattâ şurasına işte bak, mürekkep dökülmüştü... derken, başka biri de çarçabuk çakıyla bir yerini çizdiği koltuğu çevirip,

— İşte bak, işareti bile var, benimdir... diye barbar bağırıyordu.

Yumruk yumruğa gelenlerimiz bile oluyordu. Bir kadın memur, arkadaşının yüzünü tırmık yarası içinde bırakmıştı. Müdürlerden biri, cilâlı yeni bir masanın altına çakıyla adını yazarken müsteşar tarafından suçüstü yakalanmıştı. İtiraf edeyim ki, taşınma sırasında sigara tablası elimden düşüp kırıldığı için ben de müsteşarın odasındaki sigara tablasını bir kolayını bulup almıştım.

En büyük gürültü, kırtasiye malzemelerine meraklı müdür muavininin odasında koptu. Çünkü eşyaya çok meraklı olan bu arkadaşın odası malzeme ofisi anbarına dönmüştü. Kendi eşyalarını bulamayanlar, doğru onun odasına koşuyorlar ve bir kavgadır başlıyordu.

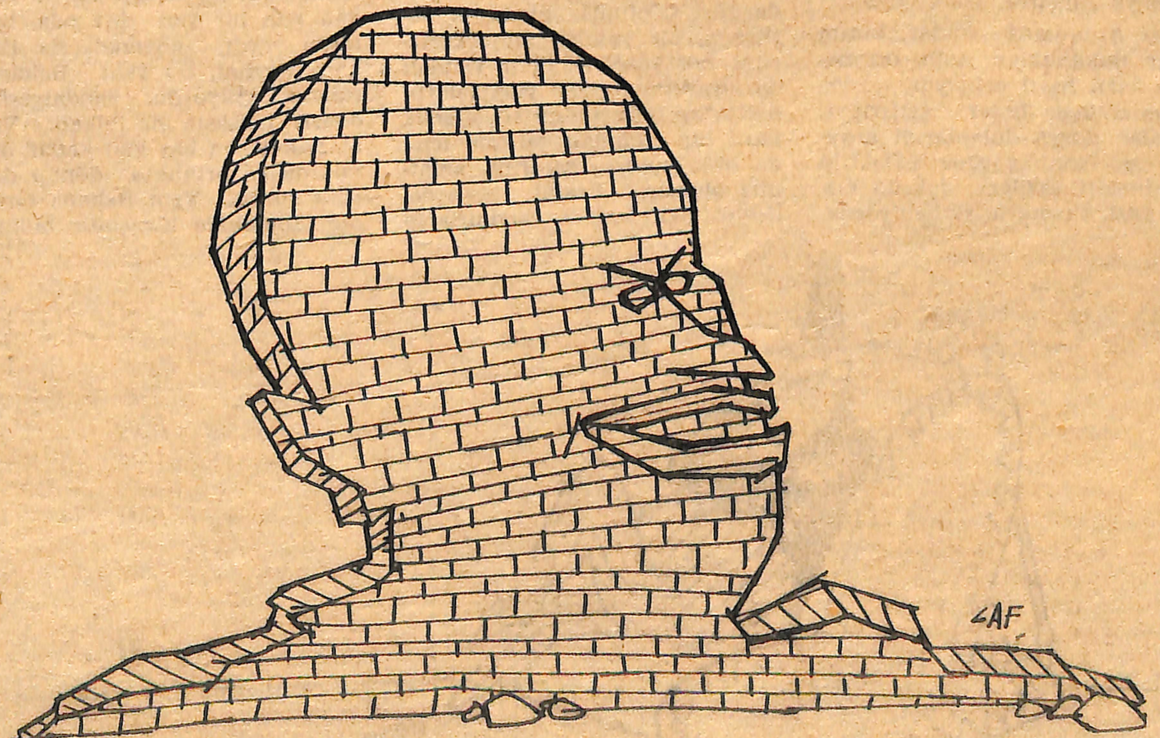
İlk taşınma üç günde bittiği halde, bu ikincisi, daha güzel eşya kapmak yüzünden beş gün sürdü. Beş gün sonra herşey duruldu. Ama bu beş gün içinde koca Bakanlıkta, eşya taşımaktan başka hiçbir iş görülemedi. Birincisi üç, ikincisi beş olmak üzere Bakanlığımızda sekiz gün hiçbir resmî iş ve devlet görevi görülmedi. Sonradan, bu sekiz gün içinde memlekette Bakanlığımızı ilgilendiren bütün işlerin yolunda, düzeninde gittiği, her işin tıkır tıkır işlediği öğrenildi. O kadar ki, bu sekiz günlük süre, seksen gün sürebilseydi, memleketimizin birden büyük bir hızla kalkınabileceğini söyliyen bazı bozguncular bile çıktı.

Halk, bu sekiz gün için bizim Bakanlıktan çok memnun kalmıştı, Bakana dua ediyordu. Tabii bu sekiz günlük başarı da, Bakanın başarısı sayıldı. Bizim gibi memurların sekiz gün durmadan koridorlarda masa sürüklediğimiz, odadan odaya sandalye taşıdığımızı kimse bilemedi.

Resmî hiçbir görev yapmadığımız, illere yazılı emir göndermediğimiz o sekiz gün içinde memleket işlerinin çok düzeninde gittiği öğrenilince, nedense, bunun gizli tutulması, o sekiz günlük başarının nedeninin halka açıklanmaması uygun bulundu; bizler de ağzımızı sıkı tuttuk. Aradan yıllar geçtiği için, şimdi bunu açıklamakta bir sakınca görmüyorum.

İşte o gün bugündür, ne zaman herhangi bir Bakanlıkta birkaç gün için bile olsa, işlerin yolunda yordamında yönetildiğini duysam, Bakanlık görevlilerinin odadan odaya eşya taşıdıklarını, hiçbir iş yapmadıklarını hemen anlarım.

Aziz NESİN

O duvar!

«Hırsızlar bir gecede 40 evi soydular». —Gazeteler—

— Gel şunu da soyalım da «Kırkbir kere maşallah» desinler!

PAZARTESİ :

İstanbuldaki «Edebiyatçılar Birliği» üyelerinden birkaçı Ankara'da bakanlık bakanlık dolaşmış:

— Ne olur, biz hikâye, roman, şiir yazarlarını da mısır ekenlerle, pancar yetiştirenlerle bir tutun.. Bizden de ayni ölçüde vergi alın.. Kafa ürünü, toprak ürününden daha kolay yetişmez ve daha az faydalı değildir!

Yine bu edebiyatçılar:

— Ne olur, demişler, kâğıda en muhtaç olan Türkiye, kâğıdın en pahalı satıldığı memleket olmasın!

Beyhude gayret.. Biz bunları dört kişinin kulağına söylemiyor, on yıldır yüzelli bin okuyucunun önünde bağırıyoruz da aldıran yok!

Sanayi Bakanlığının, kasa, koltuk, dolap gibi demirbaşı haline gelen şu Çelikbaş'a, dünya dergilerinden — Arap dergileri dahil — kâğıt örnekleri ekleyerek ve sayın Profesöre ders anlatır gibi anlatarak kâğıdın dününden, bu gününden bahsederek özel ve güzel bir mektup yazdık da ne yaptı bilir misiniz?.. Cevap bile vermedi, cevap!

Haydi Muammer Aksoy'un kafasına vurduğu «Sanayi Bakanı Çelikbaş'ın rejime, hukuka ve memleket menfaatlerine aykırı tutumu» isimli üçyüz sekiz sayfalık koskoca kitabından sonra olsa, adamın gık diyecek hali kalmadı, der, aldırmazdık. Hayır, mektubu yazalı, kendisine nasihat edeli dört ay oluyor...

Ziya Paşa ne der:

Nush ile yola gelmeyeni
etmeli tekdir!

Kim tekdir edecek aslanı mı?.. İsmet Paşa mı?.. Kah kah kah kaaah.

Ancak, pamuk, incir, üzüm yetiştirenlerle bir ölçüde vergi alınmasına gelince... Yine olmaz.

Oy sandıklarını çiftçiler dolduruyor baylar, çiftçiler!.. Üç şairin, dört romancının, beş hikâyecinin, altı karikatüristin oyundan ne çıkar?.. Hepimiz bir araya gelsek, bir milletvekili değil, bir mahalle muhtarı çıkaramayız!

SALI :

Arkadaşımız Adnan Tahir Hürriyet'de eski güzellik kraliçeleri ile resimli röportajlar yaptı: O günkü baba adıyla Keriman Halis başta.. Sonra Naşide Saffet'ler, Nazire'ler ve ötekiler...

Hani Nasrettin Hocaya sormuşlar:

— Eski ayları ne yaparlar hocam?

— Kırpıp kırpıp yıldız, demiş...

Eski güzellerimizi de yıllar ne yapmış biliyor musunuz?.. Evlendirip evlendirip büyük anne!

ÇARŞAMBA :

Bu yıl mahsul bolmuş... Çok bolmuş... Görülmemiş derecede bolmuş.. Ama, yine de Amerika'dan 500 bin ton buğday aldık!

Haaa, neden mi?.. Efendim, mahsulümüz bolmuş, çok bolmuş, pek çok bolmuş ama sel almış!

Tuhaf bir talihimiz var: Mahsulümüzü bile ya yel alıyor, ya sel alıyor, bir türlü şu nasırlı el alamıyor...

Ama yavaş yavaş bizi de bir öfke alıyor artık... Ne dersin Tarım Bakanı?

PERŞEMBE :

Sinekler kısırlaştırılarak yok ediliyormuş... Henüz bizde değil, şimdilik İtalya'da.

Bu kısırlaştırma haberi, bana şu fıkrayı hatırlattı:

Çığırtkanın biri, köprü üstünde şatafatlı bir reklâm edebiyatı ile pire tozu satıyormuş... Üsküdar vapuruna giden güleç yüzlü ihtiyar bir yolcu sormuş:

— Sahiden pireleri öldürüyor mu evlâdım?

— Ne diyorsun bey baba, vasiyet etmesine bile vakit bırakmıyor...

— Nasıl kullanılacak bu toz?

— Çok kolay... Pireyi tuttun mu, sırt üstü yatır, tozdan gözünün bebeğine bir fiske ek!..

İhtiyar yolcu, bıyık altı bir gülüşle:

— Acaba demiş, pireyi tuttuktan sonra gözünün bebeğine toz ekeceğime iki parmağımın arasında ovalayıp eziversem olmaz mı?

Çığırtkan, uysal bir yüzle baş sallamış:

— Hay hay, öyle de olur bey baba!..

CUMA :

Gazetelerde yan yana dizilmiş altı kafa: İstanbul gizli kürt talebe cemiyetinin üyeleriymiş bunlar...

Kimliklerini okuyorum: Biri İranlı, öbürleri Iraklı... Hepsi de öğrenci: Kimi Tıp Fakültesinde, kimi Teknik Üniversitede, kimi İktisadî Ticarî İlimler akademisinde...

Bunları kendi çocuklarımız okulsuz kalırken, en cömert insanlık duygusuyla mekteplerimize kabul etmişiz...

Gazetelerdeki fotoğraflarına bakıyorum: Medet Allah... Öğrenci değil, Barzani çetesinden kaçmış haydutlar!

Hani bektaşi tahtakurusunu iki parmağı arasında ezdikten sonra, hayret dolu gözlerini göğe dikmiş te:

— Tanrım, demiş, bunu yaratırken hiç kokusuna bakmadın mı?

Biz de baba erenlerin hayreti içindeyiz: Baylar, bu çatık kaşlı, dar alınlı, çivi gözlü oğlanları üniversitemize alırken hiç suratlarına bakmadınız mı?

İnsanın siyreti biraz da sûretinde okunur!

CUMARTESİ :

Onikinci Balkan Güreş şampiyonasında Bulgarların ağırı bir hafiflik yaptı ve ringin üstünde bir boks maçı gösterdi.

Gönüllü boksörü diskalifiye ettiler. Bulgarlar da toptan maçları bıraktı... Gazetelerimiz, sınır komşumuzu şöyle ayıplıyorlar:

«Güreşmiyeceklerse niye geldiler?.. Haksızlık olduysa medenî şekilde itiraz etseler, medenî şekilde haklarını arasalardı.»

Spor yazarlarımız «Medenî.. medenî» derken bir şeyi unutuyorlar: Karşımızdakilerinin Bulgar olduklarını!..

Yirmi beş yıllık komünist baskısı bu! İnsanda medenilik mi kalır...

PAZAR :

Sık sık gazetelerde gözüme şu çeşit zabıta haberleri ilişir:

Kadıköyünde, Yanbastı sokağında, karakola üç adım mesafede bir ev gündüz soyuldu.

Üsküdarda Yemez - İçmez mahallesinde, karakola yakın bir dükkâna dün gece hırsız girdi.

İşte yine böyle bir haberle göz göze geldik: Sirkecide, karakol karşısında bir mağaza soyuldu.

Doğrusu polisimizi gönülden tebrik ederiz. Vatandaşlara öylesine emniyet vermişler ki, hırsızlar bile rahat rahat çalışabilmek için karakollara yakın yerleri seçiyorlar!

Ankara MEKTUPLARI

Nimet Arzık

Çankaya kahvesi:

Ben oraya asıl Gürsel Paşayı görmeğe gitmiştim: Sabahları uğruyor demişlerdi de...

Yoktu Gürsel Paşa... Gün sıcaktı... «Bunalmış» şehir uzanıyordu Çankaya'nın eteğinde. Neden mi bunalmış?.. Sıcaktaaaan!.

Sık masalarda, seyrek işsizler oturuyordu o saatte. Ve sempatik sempatik, «gözün gözümde», «dizin dizimde» sevgililer... Uuuuh, ne çok anlatacak şeyleri vardı birbirlerine!.. Fotoğraflar çıkarıyorlar, cüzdanlar açıyorlar, buruşmuş mektuplar gösteriyorlar... Hepsinin birbirlerine, aşkın ilk günlerine has güveni vardı. Tıpkı, her yeni gelen hükûmete güvenimiz gibi!..

Ben oraya Gürsel Paşayı görmeğe gitmiştim. Ama ne kadar sevişen insan gördüm.

Hakkını yiyorlar Bekatanın:

Bir İçişleri Bakanından sempatiyle bahsetmek, bir İçişleri Bakanının sempatik olması olağan değil...

Amma sempatik işte, yakından izlenince Bekata...

Ankaralılar kendisine bir isim vermişler zalimce... E, insana lâkırdıyla zulm kalıyor yüreği ezikse... «Susuz çeşme» diyorlar!.. İstanbulunkiler de öyledir zaten.. Öyle değil mi?.. Anlıyorum ne demek istediklerini... «Sözle, son derece hayırhah'tır, okşayıcıdır, sıcaktır, fakat fiiliyata gelinceee...» Ne yapsın fakir? İyiliği, kendisinden dışarıya çıkmamış iyilik. Kendisinden çıkmışsa, Özel Kaleminin kapısında yaya kalmış!..

Genelgeler...

İçişlerine geldiğindenberi, Bekata, hiç olmazsa yarım düzine esaslı genelge çıkarmış... Trafik, maç, iktisadi hayata, vatandaşın huzuruna ait genelgeler.. Nefis bir üslûpla kaleme alınmış üstelik... Kendi yazıyor... Polis romanı gibi vakit geçirmek için. Onları okuduğum oldu... O meşhur idare mekanizmasında kurumamış bir adamın yazılarıydı bunlar... Amma duyguları katılaşmamış adam, duyguları katılaşmış adamlara tosluyor maalesef!

Birçok «yıllanmış» valinin, omuz silkerek:

— «Bize akıl mı öğretecek» dediğini duydum... Şu kulaklarla, evet şuncağızlarla, onun için kimse yalanlamasın.. lütfen!

Başka bir özelliği de var Bekatanın: Bakanın geçici, memurun kalıcı olduğunu bilen ender politikacılardan... Çünkü bir gün, vatandaşla, bir vatandaş olarak, bir hemşehri olarak sokakta alın alına geleceğini biliyor...

Müsteşar bey!..

Tanınmış kişilikler, günün sahnesine çıkıyor yavaş yavaş... Bunlardan biri, Turizm (bütün harflerini majüskülle yazasım geliyor bu kelimenin), ve Tanıtma (bütün harflerini de minüskülle yazasım geliyor bu kelimenin) müsteşarı, Sedat Tolga bey...

Sırası gelmişken yalnız şunu sorayım: Bir daha sırası gelmez çünkü!..

Ecnebilerle direkt temasta çok bulunacak. Hangi lisanları biliyor, lûtfen söyler mi?

Rica ederim, hemen karşıma lisan bilgisizliği örneği olarak Kruşçof yoldaşı dikmeyin!

Yapıyla iş bitmez!..

Yapı, dört başı mâmur... Ziyafet salonları var. Sergi «serebilecek» holü var. Kocaman tiyatro salonu var. Konferans salonu var... İnsanın yüreğini ağzına getiren (yüreği tesadüfen başka yerdeyse...) asansörü var... Fransız kültür heyeti binasından bahsediyorum, Ankaradaki...

Bu «varlık» içinde ne var dersiniz?... Ha unuttum... Dört buçuk milyon Türk lirasına çıkmış bina... Bu varlık içindece... Hiçbirşey yok... Biraz insafsızım. İnsaf kime yaradı ki şimdiyedek?... Halbuki insafsızlık... Yaradığı yaratıklar var!

İçinde Fransızca dersleri görülüyor... Rağbet te çok!... Amma o kadar!... Tiyatro salonunda piyes oynanmıyor, galiba eskimesin diye. Eskimemiş te!

Ne mi oynanırdı bu salonda?... Türk yazarlarının Fransız diline çevrilmiş piyesleri... Kültür alıp vermedir dimi?...

Aşağıdaki holde, en olmıyacak efteni püfteni şaheser denecek başarıda temsil eden, resim sergileri, piyango sergileri... Birinci katta tek tük dâvetler oluyor... Dâvetliler mütareke devrinden kalma...

Diyorsun... diyorlar... Nasıl demiyeyim?...

Kötü kötü sevindiğim de oluyor. Bunlar da bizimkiler gibi «yavaştan» çalışıyorlar diye... Dört buçuk milyonluk binaya bakıyorum üzülüyorum: Bizimkiler bu binanın içinde olsalar gene birşey yapar gibi görünürler hiç olmazsa...

Geçenlerde Kültür Heyeti Başkanı yakın bir dostuma şu ricayı iletmiş: «No'lur, fransızcaya âşina bir okur yazar listesi bana» diye...

Daha işin o safhasındayız, anlayın!...

Pompidu gelmiş, bilmem kim gitmiş, bilmem kim demiş kiii: «Kültür münasebetleri artık hızlandırılacak... Yok canım... Olsa olsa lâkırdısı hızlanır!..» Lâfla da olmaz... Lâfla işler yürüyecek olsa, ah olsa, dünyada bize yetişecek millet bulunabileceğini sanmam!

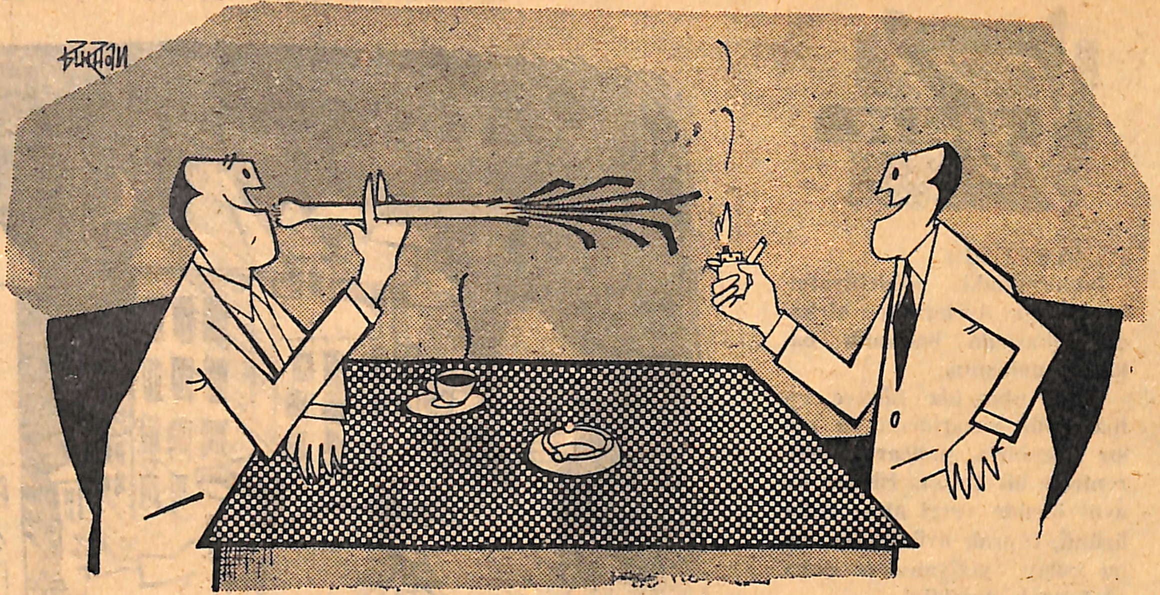
Kama da belimi sıkıyor!

Adamın biri blöf yaparmış oyunda. Blöf bu, eninde sonunda belli olur. Fakat karşısındakinin son derece ödlek olduğunu bilirmiş. Onun için blöf yaparken ilâve etmeği ihmal etmezmiş, belindeki kamasına göz atarak:

— «Şu kama da belimi sıkıyor!..»

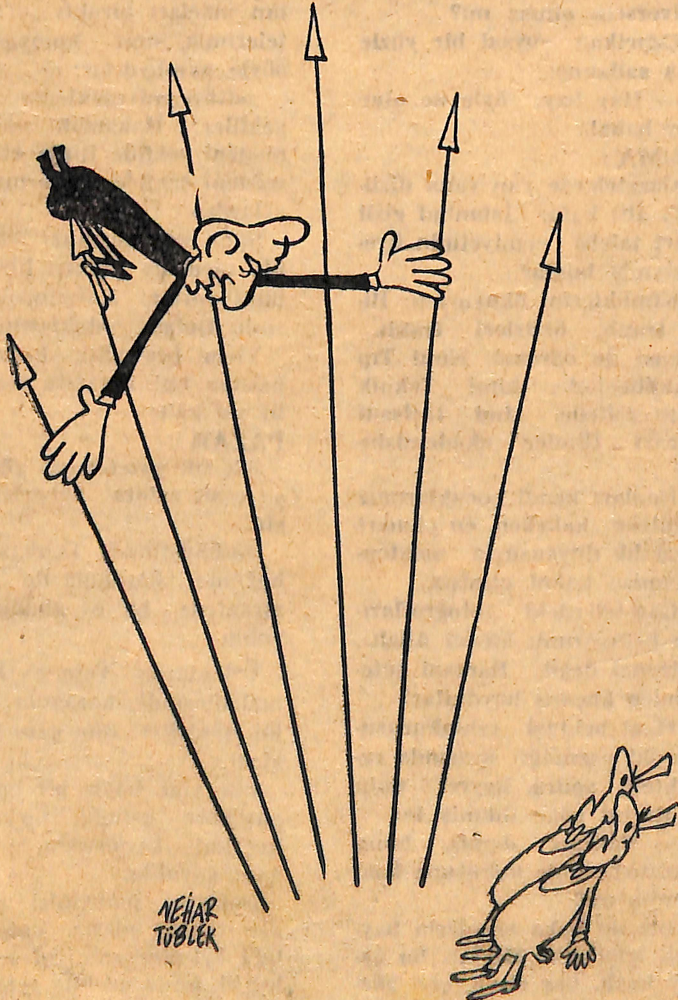
Belleri sıkan nice kamalar gördük ve nice blöfler!

Sebzeden sigara yapılacak. (Gazeteler)

— Yak bir pırasa!

Koalisyon ortakları eşit hak istiyor.. «Gazeteler»

İnönü — Buyrun baylar, istediğiniz yerde oturabilirsiniz!.

Namuslu Yankesici

BURHAN ESEN

Kışlaya varınca, sakın olaki okur - yazarım deme. Esgerlikte en iyisi aptal görünmektir. Saf er diye mutbak takımına, kiler bekçiliğine verirler. Yiyip içip millete dua edersin.

Enayi gibi görünmenin de yolu yöntemi var! Şubede dikelip te:

— «Ben aptalım!» dersen bi araba da sopa yirsin. O lâfı sen demeyeceksin, karşındaki hükmünü verecek. Bölüğe vardığın gibi kumandan:

— Babanın adı ne? diye soruncca, kekelemeden:

— Emine, di!.. Arkadan anan gelir. Böyle bir süal edilince:

— Memmet, diyeceksin. Baktın aptallık kararnamen yine çıkmadı, o zaman istikamet bölük marş marş deyip, tabur odasına doğru yöneleceksin.

Yeğenim, Üsen, celpnamende Kadıköye gideceğin yazılı. Köy didiysek, öyle mıkdarlı, imamlı ufak yer sanma. Bir caddesinden 10 tiren aşağıya, 10 tiren de yukarıya gidip geliyo. İçinde de kum gibi insanlar. Tam 94 saat İstambolun kaldırımını çiğnedim. Yarım İstambollu sayılırım. Balkan Harbinde Trakyadan dönünce soluğu orada aldık. Caddelerden geçen, tirenleri dolduranlar hep yankecisi, hırsız, dolandırıcı imişler.

— Aman, dediler, keselerinizin düğümünü kuvvetli vurun. Memleketten mektup bile gelmiyor, para nasıl gelsin. 31 kuruşluk er aylıklarından biriktirdiğim 12,5 lira 50 kuruş param var, topu topu. Bir çarptırırsak, yeni baştan biriktirmek için tezkere bırakıp, üç yıl daha esgerlik yapmak gerekecek.

Keseye üç düğüm daha vurdum. Açmak istesem 4,5 saat uğraşacağım. Yine de içime şüphe girdi. İstambolun yankesicileri anasının gözüdürler, belkim beni lâfa tutarlar da, düğümleri çözerler farkına varmam diye üstüne bir de çengelli iğne astım. İçime yine de bir kurt girdi. İstambolun yankesicileri it oğlu it olurlarmış, cüzdandan parayı alırlar da, cam kırıkları katarlar, insanla alay ederlermiş diye üstelik kesenin ağzını iyicene de diktim.

Atışta 12 yi furanlara çarşı izni çıktı. Bilirsin dayımın atıcılığını!.. Bölükte 12 ye denk getiren yokken ben 13 ü vurmamış mıyım. Sana 2 gün izin dediler. Çarşıya çıktım. Vıy anam!.. Tomofiii, tireni, insanı birbirine tos furmadan geçemiyo. Tango avratların bilem ötesine berisine dokanmadan geçmek mümkünsüz. Varda, destuuur, yağlı boya disen de dinleyen yok. Kiminin ayağına basıp, kiminin göğsüne toslayaraktan denizde yüzer gibi kulaç ata ata yürüyom. Şimdi şu gayfede kalkıp çifte telli oynasam, acep aklını mı zeyetti diye başıma birikirler. Orada caddenin ortalık yerinde soyunupta boy aptesti almaya kalksan kimse başını çevirip te bakmaz.

Ah, şuracıkta bi hemşeriye rastlasam da dünya ehvalini müzakire etsek diye düşünürken, koynumdaki para kesesinin dartılmaya başladığını fark ettim. Hemen ceketi, gömleği fora edip keseye sarıldım. Bir de ne göreyim, bizim kâğıt paralar şangur şungur ufak paraya tebdil edilmemiş mi? Üç düğüm, çengelli iğne, dikiş olduğu gibi duruyor. Kese bizim kese emme, içindekiler değil.

— Amanın, yetişin, yankesiciler cebimdeki paraları alıp, yerine cam kırıkları kattılar diye bağırdım. Hemen iki sifil polis yanıma seğirtti. Tevekkeli İstambolun iki miiyon yankesicisi varsa, dört milyon da pulisi vardır, dememişler. Keseye bıçağı vurup açtık. Pulis:

— Kaç paran vardı, lan... Dedi.

— 12,5 lira 50 idi, dedim. Saydık. Para tamamdı. Hatta 1 kuruş fazlası bile vardı.

— Düğümler çözülmeden, firkete açılmadan, dikiş sökülmeden, parayı nasıl alıp ta, yerine bozukluklarını koyuyorlar?. Pulisin bıyıklı olanı omzuma vurdu:

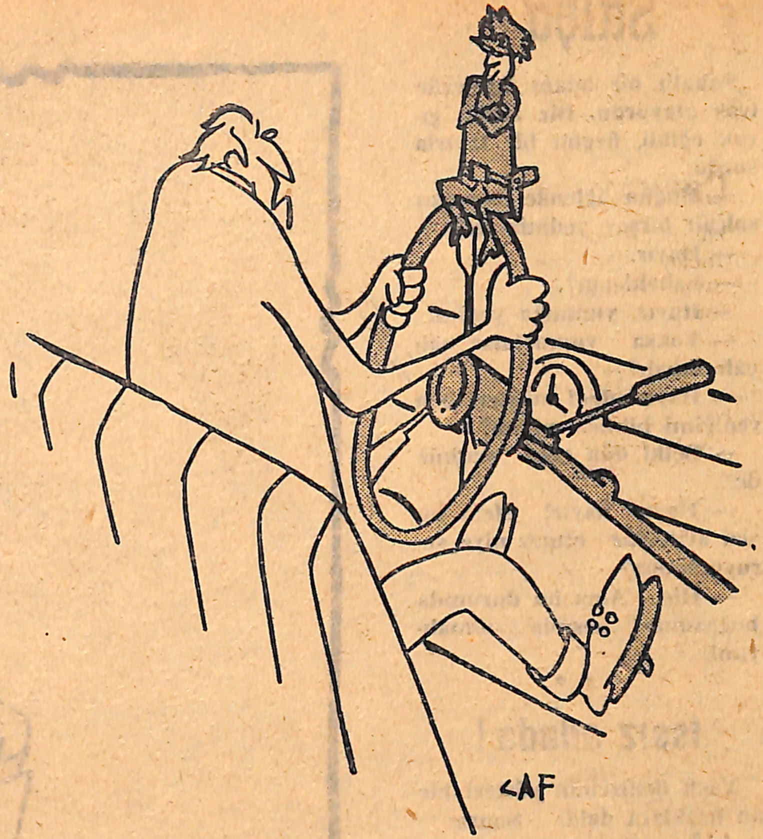
— Esger ağa, İstambolun yankesicileri adamın sağlam ciğerlerini söker, de kendi ilistire dönmüş, üçüncü devredeki veremli ciğerlerini takar, yine de farkına varamazsın. Dua et, yankesicinin namuslusuna çatmışsın. Seni kesmemişler. Üstelik para bozduk diye bir kuruşta bahşiş bırakmışlar.

Pulisler: «Dur, şurada bir tebdil olayı daha var. Adamın essah bıyıklarını yörütüp, yerine takmasını komşular!» diye yokuş aşağı seğirttiler. Ben de gömleğimi, caketimi giydim. Şu namuslu yankesicinin bahşişi ile demli bir çay içeyim diye, kahveye oturdum. Anafordan çay içmekte pek keyifli oluyor hani. Durduk yerde İstambolun taşı toprağı altındır dememişler. Cebine parayı kat, caddelerinde dolaş. Yankesicinin birine bütün para lâzım olacak, ruhun bile duymadan paranı tebdil eyleyecek, üstelik bir kuruş da bahşiş bırakacaklar. Öteki yankesici para bozacak, bir kuruş bahşiş. Herifler bizimkiler gibi, yontulmamış hırsız değiller. Ne de olsa kibar şeherin yankesicileri, bahşişsiz iş görmek asaletlerine sığmıyor.. Günde on defa paran el değiştirse, 10 kuruş kazanacak, yövmiyeyi doğrultacaksın. Yeter ki sütsüzüne çatmayasın.

Çayı içtim. Garsuna para vereceğim. Ulan, kese?!. Az evvel, bahşiş ile birlikte saydığımız paralar, yok. Ayna da yok. Dede lâdigarı tesbih te. Çimendifer saat.. O da yok. Kaçak tütünle tıka basa dolu cuvara tabakasının da yerinde yeller esiyor.

Ya... Yeğenim, ben namuslu yankesicilere çatıp ta, paraları 10 sefer devrettirsem, yövmiye çıkacak, diye düşünürken, herifler kesesini bile, bu adama yine lâzım olur, diye bırakmadan yürütmüşler. Feryadım üzerine bu sefer essah pulisler yetişti. Meğer keseyi değiştirenler de, pulisis diye yanıma seğirtenler de yankesici değiller mi imiş!

Bu lâfları iyice kulağına kat. İstambola varınca pulis görürsen, o gördüğün pulis, pulis değildir. Ütelciyim deyip te, bavulunu sırtlayan ütelci değil. Hemşerinim diyerek, boynuna sarılan, yanaklarını şapur şupur öpen hemşerin değil. Cebindeki paralar senin değil, az sonra seni çarpacak olan yankesicinindir... Hattâ, sen bilem sen değilsin. Dolandırıcılara, açıkgözlere, yankesicilere gönderilmiş, semiz bir kazsın, başka birşey değil!...

Gazetelerden: Anadoluya çalışan her otobüste bir kontrol memuru bulundurulacak!

«Almanya'ya giden işçilerimiz otomobillerle dönüyor» — Gazeteler —

Salça

Sakallı bir adam berberde traş oluyordu. Bir aralık çırak eğildi, üzgün bir tavırla sordu:

— Bugün öğlende domates salçalı birşey yediniz mi?

— Hayır.

— Sabahleyin?

— Hayır, yumurta yedim!

— Yoksa yumurtalar salçalı mıydı?

— Hayır! dedi müşteri ben yediğimi bilmez miyim?

— Belki dün gece yediniz de...

— Hayır! hayır! Hem bu sizi alâkadar etmez niye soruyorsunuz?

— Hiç... Ama bu durumda boğazınızı kesmiş olmalıyım!...

* * *

Issız adada!

Yaşlı denizcinin gözleri bir an uzaklara daldı... Sonra:

— İşte diyerek konuşmasına devam etti: Gemi batınca yüzerek ıssız bir adaya çıktım. Adada, senelerce önce gemisi batmış bir kazazede vardı: Beni görür görmez ilk işi bir deniz kızıyla olan aşk macerasını anlatmak oldu:

Zavallı adam dedim aklını kaçırmış olmalı tabii. Biraz sonra yemek için bir kutu sardalye açmıştık ki balıklar başlarını kaldırıp «Merhaba Baba!» diye bağırmazlar mı?...

* * *

Yeni müdür

Büyük bir şirkete idare müdürü aranıyordu. Yapılan müracaatlar arasından B. Falan seçildi. Şirketin sahibi B. Falan'a:

— Sizi işe aldım dedi. Buranın idaresi artık size ait! Şimdi söyleyin bakalım! Ne kadar aylık istersiniz?

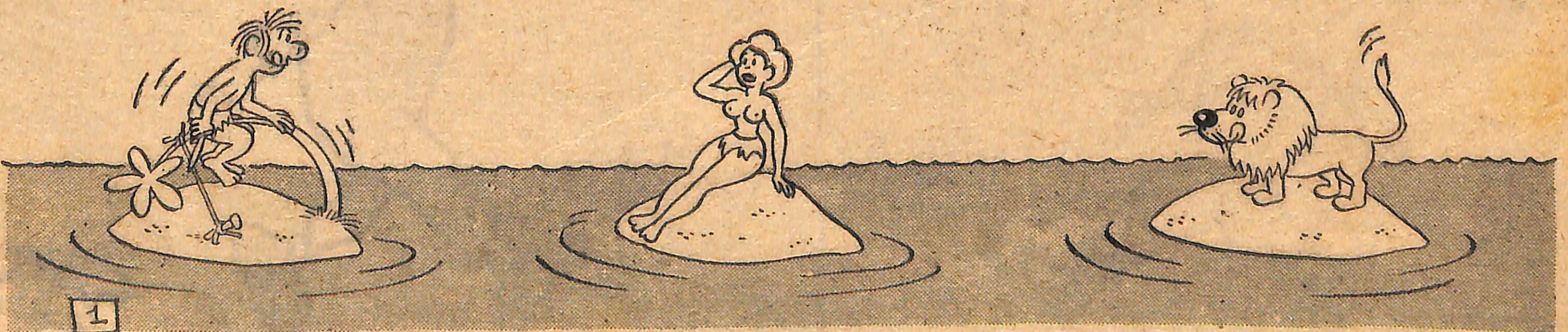
Yeni müdür ellerini uğuşturdu:

— Vallahi efendim duruma göre değişir, eğer kasaya bakarsam bin lira, bakmazsam iki bin lira!...

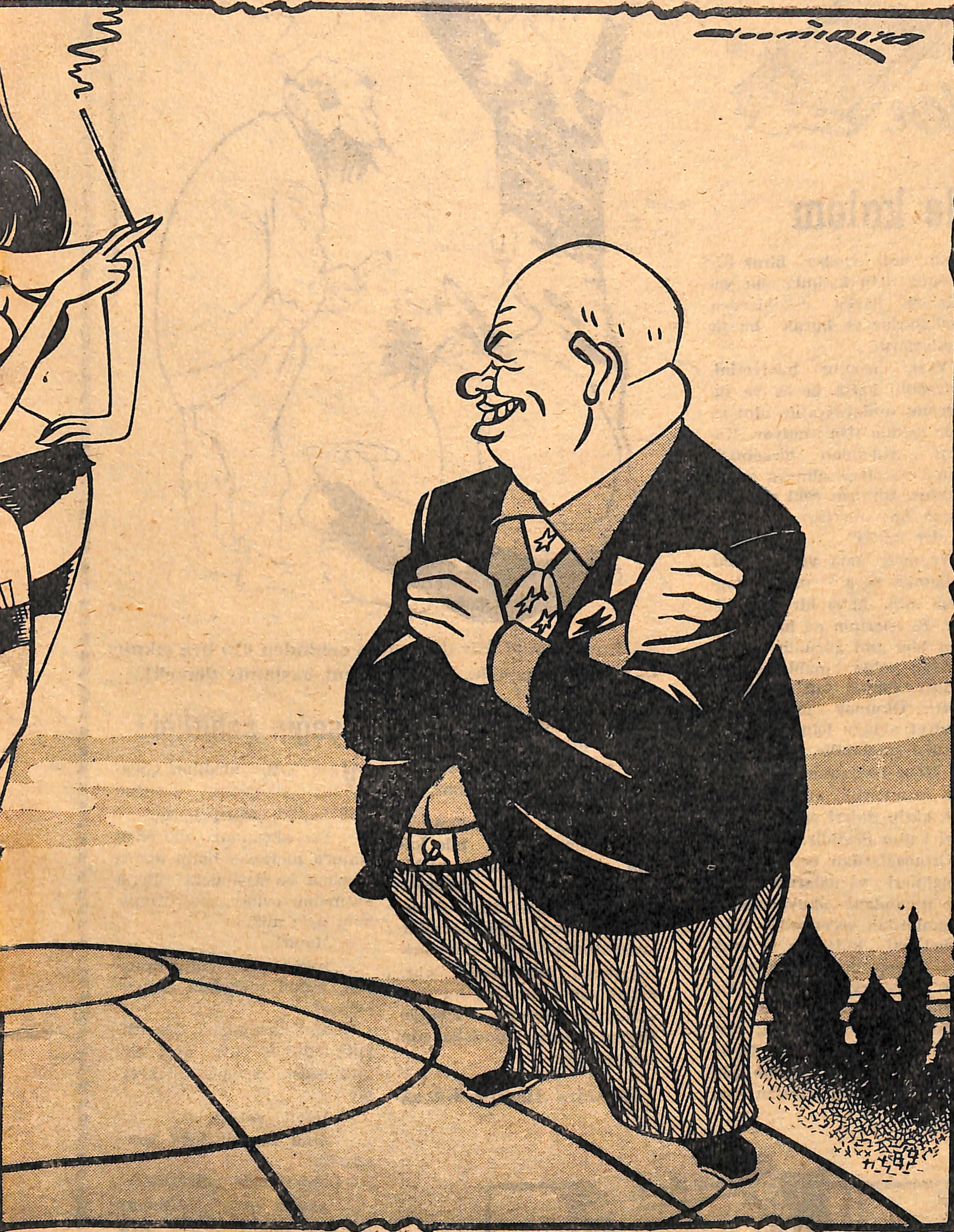
Dünyanın üç meşhur «K» sı:

Kruşçef — Ne dersin dostum Kennedy, biz

Yaz

ünyayı bu Keeler kadar karıştıramadık!

Yardım

Yardımsever bir kadillak sahibi yol kenarında bozulup kalmış eski model bir Ford'a acıdı ve sahibine yardım teklif etti:

— Sizi en yakın garaja kadar götüreyim!.

Ford'u Kadillak'a bağladılar ve yola çıktılar. Fakat Kadillak sahibi az sonra arkasına bağlı arabayı unuttu ve süratini gittikçe arttırmağa başladı. Yol kenarında nöbet bekleyen polis bu hızı artan arabalara bakıp bir ilerdeki noktaya telefon etti:

— Senin oraya doğru yeşil bir Kadillak geliyor, benim önümden 80 km ile geçti. Orada belki 100 km olur dikkat et!... Ama en garibime giden şu oldu birader bu son model Kadillak'ın peşine 39 model külüstür bir Ford takılmış, üstelik sollayıp geçmek için habire klâkson çalıyor...

Tombul bebek

Yemekten sonra ev sahibesi aile albümünü getirdi. İlk sahifede annesinin kucağında minimini bir bebek resmi vardı. Fotoğrafı:

— 28 yıl önceki ben diye izah etti.

Davetlilerden biri atıldı:

— Bayan, kucağınızdaki tombul bebek kim?

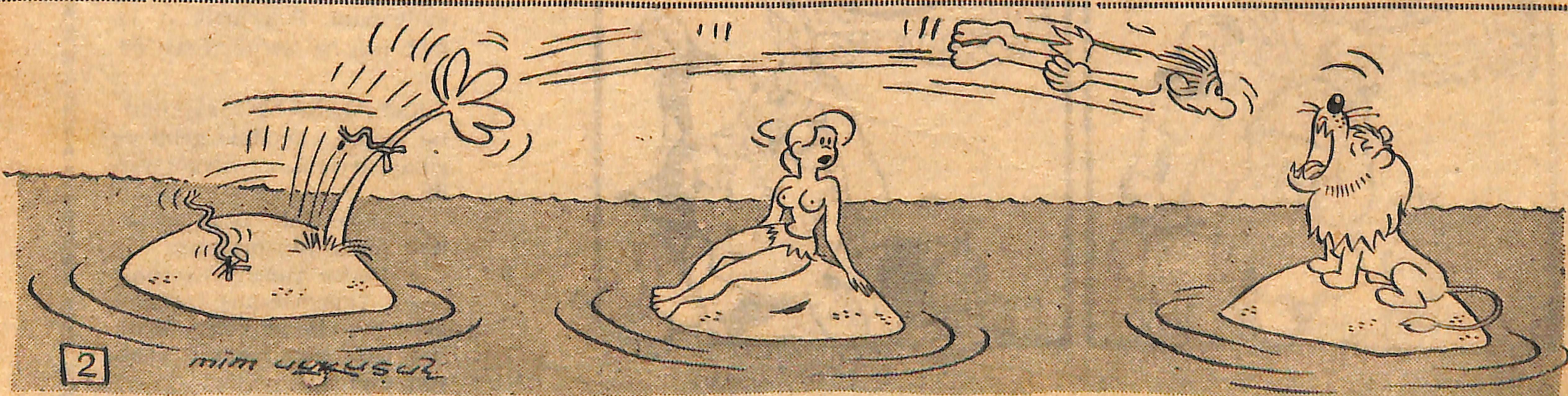
Aman dikkat!

Necdet'in durumu günden güne ağırlaşıyordu. Doktor ümidini kesmişti ama evdekilere ve hastanın arkadaşlarına O'na hiçbir şey belli etmemelerini sıkı sıkı tembih etti.

Necdet'in odasına giren ve hakikati bilen arkadaşının yüzü üzüntülüydü.

— Ne var? dedi Necdet, pek üzgün görünüyorsun. Yoksa doktor sana birşey mi söyledi?

— Merak etme! Doktor iyi olduğunu söyledi. Ben sadece tabutu merdivenlerden nasıl indireceğimizi düşünüyorum!.

Eski Defterlerden

Kadın elinde kalem

Bir kadın eline manikürden ve yüzükten buseye varıncaya kadar herşey yakışır. Fakat kalem, aslâ.

Hiç yazarken onlara dikkat ettiniz mi? İnce parmaklar kalemi hâkimiyetle yürütebilmek için bükülüp kamburlaşarak zerafetlerini derhal kaybederler. O esnada bir de kâğıdın yanında serbest bulunan öteki ele bakınız ve kalemi yürütmeye uğraşan arkadaşı ile onu mukayese ediniz. İkisinin de ayni kadına ait ve ayni derecede güzel olduğunu inkâr edeceğiniz gelir.

Kalem, silâh gibidir. Kadının eline geçtiği zaman yerinde değildir. Fakat meselâ iğne böyle mi? En çirkin kadın eli bile iğne ile işlerken güzelleşiyor. En hantalı dahi biraz zerafet kazanıyor.

İnce bir oyayı, çetin bir örgüyü daima titiz bir itina ile meydana getiren kadın, çok defa dört satırlık bir mektubu bile düzgün yazamaz. Kâğıt kirlenmese bile buruşmuş, harfler yamrı yumru, satırlar çarpık ve düşüktür. Çünkü bu, onun tabiî işi değildir.

Eskilerin kadına kalem emniyet etmemekte isabetleri vardı. Okuma öğretirler fakat name yazmasın diye yazı dersi vermezlerdi. Kalem kullanmasını nasılsa biraz öğrenmiş olan kadınlarının yazılarını başka erkeklerden kıskanırlar ve bucak bucak saklarlardı.

Yazı, insanın hüviyetini, mizacını, hattâ heves ve ihtirasını muhteviyatile olmasa bile şekille ifşa ediyor. Kadını yazısından hissetmek için «grafolog» olmaya hacet yoktur. Bilmem eski erkeklerimiz bu noktayı da düşünürler miydi?

Yazmak, pala vurup lobut sallamak veya kazma kullanmak gibi kaba bir iş değildir. El işlerinin en hafiflerinden biri gibi görünür. Böyle olduğu halde mahiyetçe erkektir. Çünkü fail bir harekettir. Okumak münfeil bir vaziyet olduğu için daha fazla dişi sayılabilir. Eski Hitit ve Mısır âbidelerinde kabartma resimlerin arasında birçok kâtip tipleri varsa da hiç biri kadın değildir.

Ortaçağlardan beri Avrupa zenginleri yazıcılarını erkekler arasından, okuyucularını kadınlardan seçerlerdi. Söylemekteki kolaylığı ve sesinin âhengi ile kadın okurken daha sevimli oluyor. Yazarken hüviyetini biraz kaybetmiş gibidir. Bakınız, yazı makinesinde iş hiç de böyle olmuyor. Çünkü piyano gibi kadın eline pek yakışan yazı makinesi âdeta nota ile kullanılan bir âlettir ve onunla yazı yazmak, kalem kullanmak nev'inden sayılamaz.

Süslenerek, inceleşerek kadınlaştırılmış olsa bile kalem, süngü ve mızrak mahiyetinde bir şeydir. Erkekler içinde pek güzel dikiş dikenler bulunduğu gibi, kadınlar arasında da kalemi eline pek yakıştıran müstesnalar var. Fakat sanıyorum ki, bu muvaffakiyet kalemin lehinde olduğu zaman mutlaka elin aleyhindedir.

İbrahim Alâettin Gövsa

— Duydun mu?. Bir dilencinin cebinden 679 lira çıkmış...
— Vah zavallı vah.. Mesleğe yeni başlamış demek!

Eşeğin şahitliği!

VAKTİLE, ahalinin çoğalan şikâyetleri üzerine vali, kadıyı çağırıp sordu:

— Sen akşamları daireden çıkınca merkebe binip doğru Ayazma caddesindeki Benli Fatmanın evine gidiyormuşsun; öyle mi?.

— Hayır!...

— İnkâr etme, gidiyormuşsun, bütün mahalleli şikâyet ediyor!

Kadı, kavuğunu düzeltti, yutkundu ve yine ayni tecvitli sesle cevabını tekrarladı:

— Hayır, yalan!.

— Ama ben gittiğini isbat ederim!

— Nasıl isbat edersiniz?

— Akşam üstü merkebini dairenin önüne getirip üstüne binerim. Eğer hayvan Ayazmanın yolunu tutar ve doğruca Benli Fatmanın kapısında durursa bilirim ki gidiyorsun. Bak artık o zaman işin ne olacağını sen düşün!

Kadı, hafif bir şaşkınlıktan sonra kendine geldi ve gülümsiyerek şu cevabı verdi:

— Hayır vali paşa hazretleri, bunu yapamazsınız!

— Neden yapamaz mışım?

— Yapamazsınız; çünkü bunu yaparsanız bütün ahali: Vali paşa eşek sözile iş görüyor, der!

Ercüment Ekrem Talû

Yazısız hikâye: Resim sergisinde!

Kiler!

Kahvenin, sokağa bakan penceresinin yanında, gazeteyi masaya yaymış, dünya basınını meşgul eden, hattâ İngiliz Harbiye Bakanını istifa ettiren, «Christine Keeler» skandalını okuyordu. O kadar dalmıştı ki, yanına birinin geldiğinin farkına bile varmadı.

— Selâmınaleyküm evlâdım...

Ancak o anda 50-55 yaşlarında, kısa boylu, gözlüklü, tıknazca birinin, bir sandalya çekip masaya oturduğunun farkına vardı.

— Aleykümselâm Recep emmi!.. Kusura bakma... Fazla dalmışım da, geldiğinin farkına varamadım.

İhtiyar bilgince başını salladı ve «Olur öyle şeyler evlâdım» dedi. Sonra da devam etti:

— «Sokaktan geçerken pencereden seni gördüm... Gideyim, Zühtü'nün bir çayını içeyim» dedim.

— Hay hay Recep emmi.. Sen nasıl istersen.

— Hey Bilâl usta! Ülen kel Bilâl nerelere tüydün yine..

— Hop dedik Zühtü usta, emret...

— Bize iki demli çay gönder.

Hal hatır sorarken çaylar geldi.

— Gazetede neler var, neler yok bakalım Zühtü bey evlâdım?.. Çok incelediğine göre mühim şeyler olmalı.

— Hem de ne mühim şeyler Recep emmi... İngiltere yerinden oynadı.

— Sel baskını mı, yoksa zelzele mi?

— Değil be emmi!.. Bu dâva başka dâva. Bu dâva Kiler dâvası.

— Kiler dâvası mı?.. Kimin kilerini kim soymuş?

— Önceden o soyunmuş ama, sonra İngiliz Harbiye Bakanı, Kristina Kileri soymuş; hem de çırılçıplak.

— Vay namussuz, vay!.. Koskoca İngiliz Harbiye Bakanı kileri karıştırmaya utanmamış mı?

— Yalnız o değil ki... Daha birçok kişi, Kilerden istediklerini almışlar.

— Oh, ne iyi!.. Gelen istediğini alsın giden istediğini. Bizim kocakarı anlatırdı: Zamanında dedesinin bir kileri varmış ki, iki kişi gece gündüz nöbet beklermiş... Neler yokmuş ki içinde: Tulum tulum peynirler, küp küp pekmezler, envayi çeşit meyvalar. Üstelik, çok ta temizmiş bu kiler... Ben öyle kilerler gördüm ki içinde fareler cirit oynardı.

— Hay Allah iyiliğini versin Recep emmi!.. Bu kiler başka kiler. Bu kilerin geceliği 500 liraymış.

— Yoksa kileri otel odası mı yapmışlar?

— Ne otel odası be emmi!.. Yatak odası, yatak. Senin anlıyacağın bu kiler kiralık kiler, yani kızın ismi «Kiler» miş.

— Yaa!.. Demek bu kiler bizim kilerlerden değil.

— Değil ya!.. Bir kere bu kiler cinsi-lâtif, hem de ne cinsi-lâtif. Harbiye Bakanını kapıda yarı çıplak karşılamış!

— Allah Allah! Bu kilerde fareler cirit oynamaz mı?

— Bu kilerde fare yerine erkekler cirit oynuyor emmi.

İhtiyar «Hım» yaptı ve merakla sordu:

— Peki bu kilerin kapısı yok mu?.. Bizim kilerlerin bir kapısı olur da...

— Olmaz olur mu emmi. Bu kilerin bir değil iki kapısı var... Biri İngiltere'ye açılıyor, diğeri Rusya'ya... Ya Recep emmi, dünyayı birbirine katan kiler böyle imiş işte.

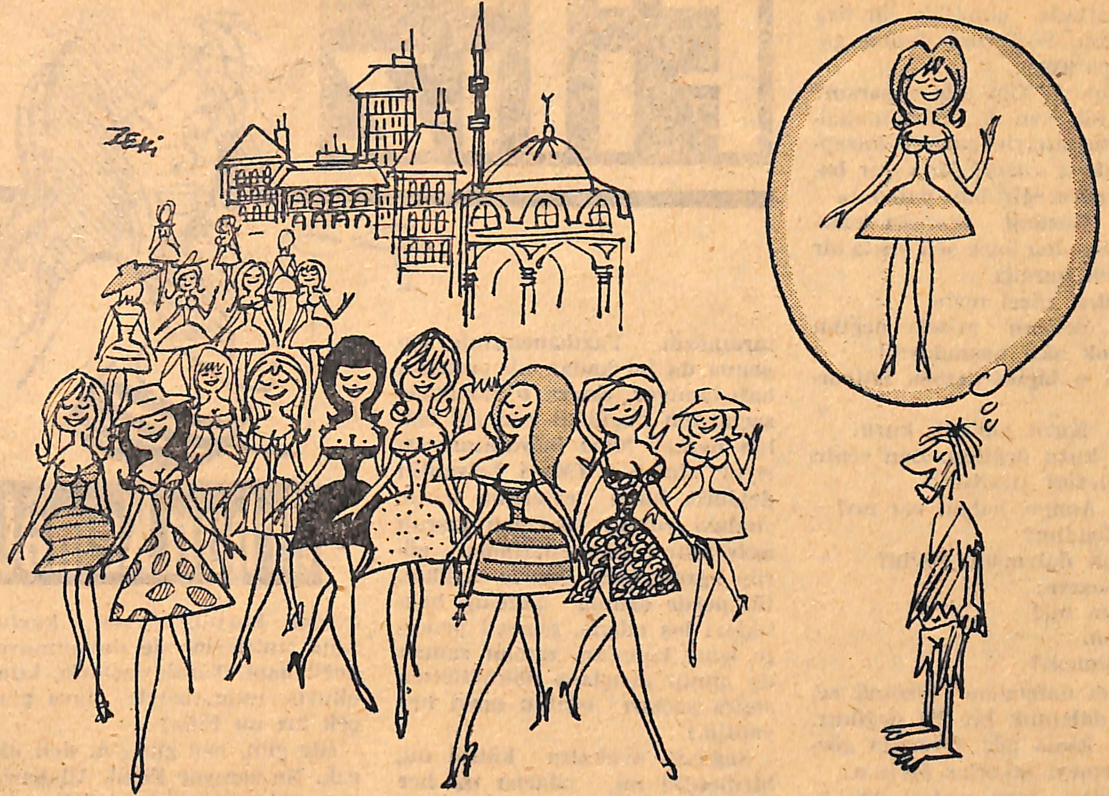
Recep emmi, derinden bir «Yaaa!..» çekti ve birden yüzü ışıldadı.

— Hanım kaç gündür «eve bir kiler lâzım» deyip duruyordu, haklıymış... Eve bir kiler kondurmaya karar verdim.

Zühtü çapkınca göz kırptı:

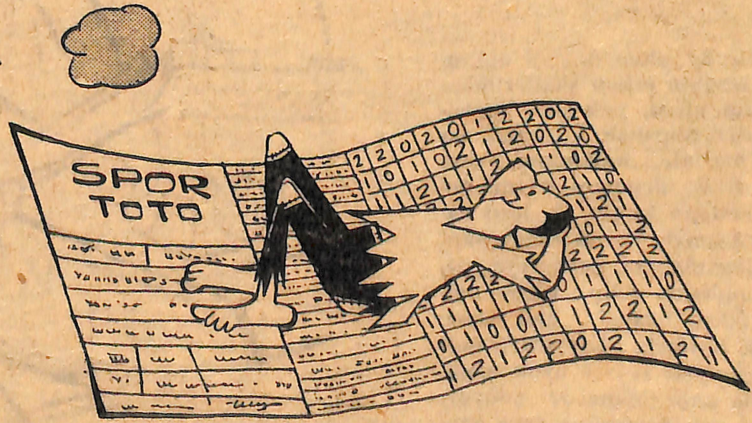
— Ama İngiliz kilerinden olsun, ha Recep emmi!..

Hüseyin

Yazısız

«Sportoto başladı.» — Gazeteler —

Gel keyfim gel!

Filiz

Orhan Kemâl

— Haftada şimdilik elli lira vereceğim. Sözlerimi dinler, gözünü açarsan...

«Ne olur? Yüz mü yaparsın? Seni senii.. sen de bizim mahalledeki taksitçiyle bakkal, kasaptan başkası mısın? Ama dur bakalım, göreceğiz bay patron!»

— ... Gözünü açarsan kazanırsın. Senden önce sen yaşta bir kız vardı burada...

«Benden güzel mi?»

— ... Senden güzel değildi ama, çok aklı başındaydı!

«Yani o biçim demek istiyorsun...»

— ... Kuzu gibiydi, kuzu!

«Ben kuzu değilim. Ben senin gibi nelerini atlattım!»

— ... Annen, baban var mı?

— Efendim?

— Çok dalgınsın. Niçin?

Mahsustan:

— Ben mi?

— Sen.

— Bilmem?

— Çok dalgınsın. Gözünü aç, burda dalgınlık hiç iyi değildir. Vallahi kaşla göz arasında gözden sürmeyi çekerler. Hele o!

Aklından tepe saçları dökük, tombalak adam geçti.

— Kim?

— O işte. Deminki..

— Terslediğiniz mi?

— Evet. Ressamdır. Sakın odasına gitme olmaz mı?

Gidecek işte. Seni sevmiyor ki senin sözünü dinlesin. Senin dediklerinin tam tam tersini yapacak. Yapacak evet. İstersen işten kov. Kovsan bile vızgelirsin artık. Girdi ya! O kendini beğenmişlerin inadına girdi ya! Ama keşke girmeseydi.. Kanserli hastası varmış, ötekinin annesi bugünlük yarınlık. Üçüncüsüne acımıyordu. Belâlı sevgiliyi başına ne diye çıkarmalı insan?

— Sana söylüyorum: Onun odasına sakın gitme!

— Niçin?

— Ahlâksız, hem de çok ahlâksızdır!

Gidecek, gidecek, gidecek. Hiç de ahlâksız gibi gelmedi Filiz'e. Ahlâksız ne demek? Nasıl olur? İnsan ne yapar, nasıl davranır da ahlâksız olur? Ahlâksızsa bile, bir ahlâksızın nasıl olabileceğini öğrenmek için, gi-de-cek!

VI.

İş hiç de sıkıcı değildi doğrucası. Sabahın erken saatlerinden akşamın altısı, pek pek yedisine kadar oturmak. Oturmak da masa başında, kalkmamacasına değil. Kalk, deponun içinde dolaş, dilediğin kitabı al, oku; canın dolaşmak ya da kitap okumak istemiyorsa pencereye git, ana caddeden gelip geçen dolmuş, taksi, hususî, otobüsleri, şık şık baylarla bayanları, deli fişek gençleri seyret uzun uzun.

Arada kapı önüne de çıkıyordu. En çok o ressam, tepe saçları dökülmüş ressam için. Şaşıyordu adama. Sabahleyin hemen hemen hep ayni saatte geliyor, odasına geçerken Filiz'i başıyla, kibarca selâmlıyordu. Ötekiler ya? Sağdaki avukatın kâtibi mi, hizmetçisi mi, odacısı mı ne.. Filiz'in ilk geldiği günler saçlarını hiç de böyle sık sık taramazdı. Yazıhanelerinin kapısına da bu kadar sık çıktığını hatırlamıyor. Sonra o zamanlar saçlarının bugünkü gibi ışıl ışıllığı nerde? Mavi briyantinle tarıyor olmalı! (Mavi briyantin deyince, bunu evlerinin karşısındaki yurtta barınan taşralı üniversite öğrencilerinden görüp öğrenmişti. Nur'la birlikte, tül perde ardına gizlenip baktıkları loş odada, güneşli pencere içine konulan, zaman zaman da alınıp avuçlara döküldükten sonra saçları ıslatan mavi briyantin.)

Sağdaki avukatın kâtibi mi, hizmetçisi mi, odacısı mı her neyse, mavi briyantin ya da suyla ıslatıp sıkı sıkıya taralı saçlarıyla yazıhane kapılarına çıkıyordu işte. Elinde bir kitap, kapıya sırtıyla dayanıyor, sözde kitap okuyor. Onu orda öyle kitap okur numarası içinde görmüyor mu, bir gülmedir tutuyordu Filiz'i ama, gülmüyordu tabiî. Kaçın kurrası o? Bir gülse, gülüverse, tamam. Yılışık oğlandan kurtulabilirsen kurtul. Ama sinirlerine de dokunmuyor değil hani. Taralı saçlarla, kitap okuyor numarasıyla tava gelecek kız mı Filiz?

Bir gün, beş gün.. A, deli olacak. Ne sanıyor Filiz'i Allahaşkına? Patronuna bir söylese.. O zaman da «Ben sana depodan dışarı çıkma demedim mi?»

Doğrucası hiç sevmiyor bu maşa yapılıyı!

Bu sulu kâtip mi, hizmetçi mi, odacı mı ne'nin yanıbaşındaki odada da ufak tefek bir moruk. Kim? Ne? Ne yapar o yazıhanede? Sormak da olmaz. Kime soracak? Moruğa mı? Allah göstermesin. Moruklardan çık korkar. Böyle bir moruk vardı, fırında. Gözleri mavi mavi. Ne zaman sıcak ekmek almağa gitse de moruk tezgâhta, yalnız olsa, pis pis bakar, usullacık «Senin adın ne? Kaç yaşındasın? Ne güzel dudakların var! Benim kızım olur musun? Ekmek parası sende kalsın, dudağından bir öpeyim ödeşelim...»

Moruklardan değil, hiç kimseden korkmuyor aslında. Ne var korkacak? Vızgelir dünya be! «Maşa»dan da korkmuyor, korkmaz. Korkmaz ama, haftadan haftaya alacağı para. Ne alacağını hem biliyor, hem de bilmiyor. Elli, elli lira alacak. Yirmi beşini eve, yirmi beşiyle...

— Hoş geldin Filiz!

Tatlı bir genç kız sesi. Baktı: O kız. Yirmi, yirmi bir yaşlarında, tombul, yüzü çok güzel. Kapıya çıktığı günlerden bir gün görmüştü onu, o sırnaşık bakışlı avukat kâtibinin dikildiği yazıhane kapısının karşısındaki yazıhaneye girerken. Bakışmışlardı sadece. Pırıl pırıl siyah satenden iş entarisi içinde balık gibi. Ayaklarında da yüksek topuklu ruganlar. Bugün de.

— Beni nerden tanıyorsunuz?

— Hiiç, burdan.

— Ben sizi tanımıyorum ama..

— Tanışmamıza mâni mi?

— Yoo. Adımı kimden öğrendiniz?

— Senin maşa'dan!

Şaştı. Patronunun maşaya benzeyişi... Demek herkes farkındaydı bunun?

— Sahi, tıpkı tıpkısına maşa değil mi?

— Tıpkı tıpkısına.

— O mu söyledi adımı?

— O söyledi.

— Sen mi sordun?

— Ben sordum.

— Senin adın ne?

— Neclâ.

— Sizin patron ne iş yapıyor?

Neclâ belli bir çalımla:

— Yüksek mühendis, müteahhit! dedi.

Patronu değil de kendisi «Yüksek mühendis, müteahhit»miş gibi gururlanmıştı kız. Ne oluyordu? Pek de umurundaydı Filiz'in. «Bana ne kızım senin yüksek mühendis müteahhidinden? Sen bile olsan gene de bana vızgelir tırıs gider. Demek bizim patronu burada herkes maşa biliyor. O, yüksek mühendis, müteahhidin yanında çalışıyor, ben? Ben de maşa'nın ha? Peki ne iş yapıyor?»

— Sen ne iş yapıyorsun?

— Ben mi?

— Hı hı.

— Hiiç.

Nasıl da gülüvermişti! Çalımlı, şanuvar kokulu bir gülüş. Bir naylon külot, bayıltıcı mavi orlon kombinezon, ruj ve bunlara benzer yığınla şu bu geçti Filiz'in kafasından. Bütün bunları kullanmış, kullanmış değil, bütün bunlara elini bile sürmüş değildi. Gazetede okumuştu reklâmlarını, vitrinlerde görmüştü.

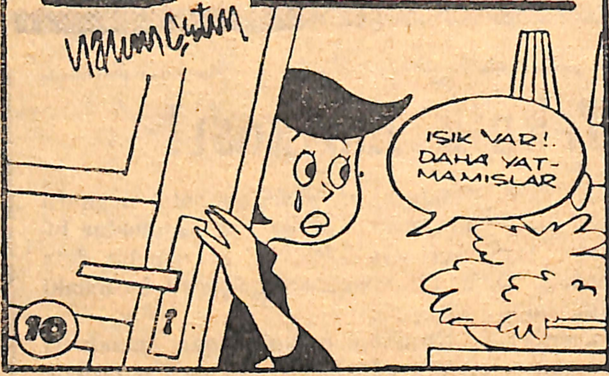
— Nasıl hiç? Adam ne diye tutuyor seni yanında?

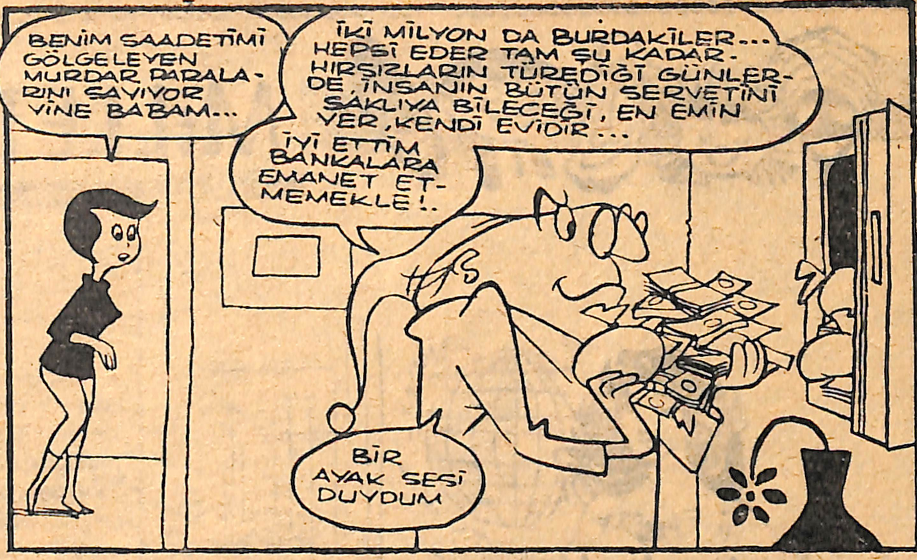
Çenesini okşadı yumuşacık, pamuk gibi eliyle:

(Devamı var)

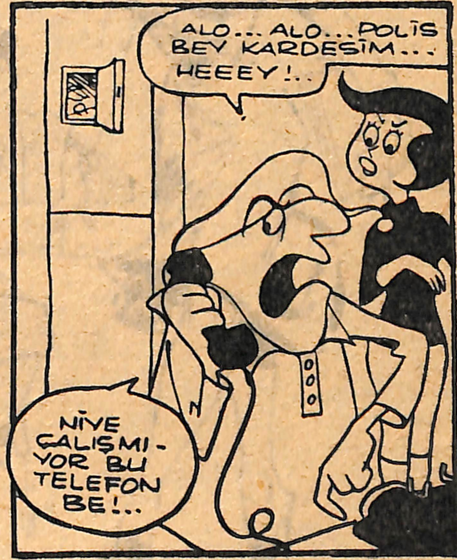
(Basın: 14559—A—9404—218)

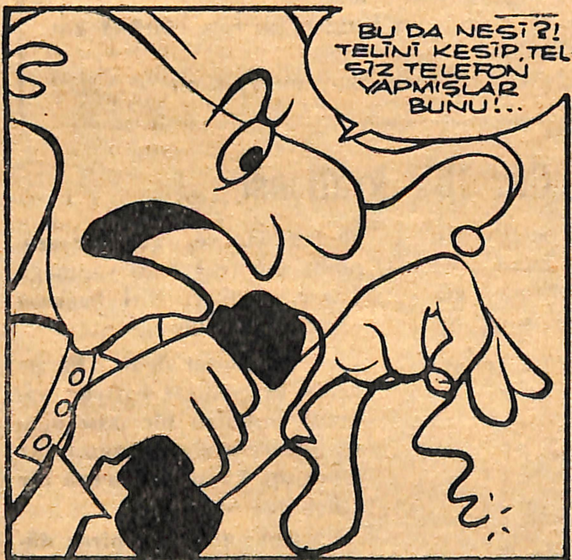

GÜNDÜZ İNSAN
GECE KURT
IŞIK VAR!.. DAHA YATMAMIŞLAR
10

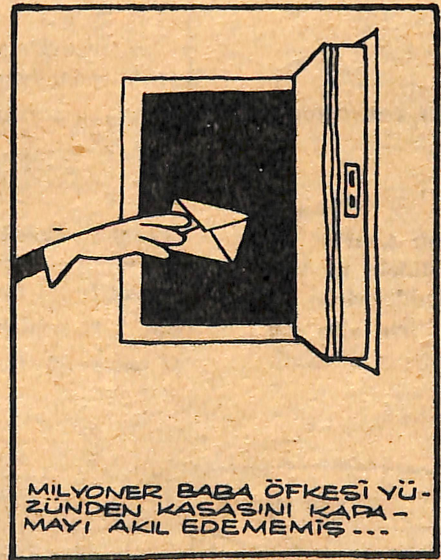

BENİM SAADETİMİ GÖLGELEYEN MURDAR PARALARINI SAYIYOR YİNE BABAM...
İKİ MİLYON DA BURDAKİLER... HEPSİ EDER TAM ŞU KADAR. HIRSIZLARIN TÜREDİĞİ GÜNLERDE, İNSANIN BÜTÜN SERVETİNİ SAKLIYA BİLECEĞİ, EN EMİN YER, KENDİ EVİDİR...
İYİ ETTİM BANKALARA EMANET ETMEMEKLE!..
BİR AYAK SESİ DUYDUM

Sen ha!.. GECENİN BU SAATİNDE YİNE O ŞAİR 'İTİ İLE KOKLAŞMAKTAN MI ?!...
KES ARTIK!.. SENİN MEYMENETSİZ SERVETİN YÜZÜNDEN ONU DA KAYBETTİM.
KIZ BOZULDU BİRDEN BİRE...

BU NE BİÇİM LAF ULAN, SERVETİME KARŞI!.. O HERGELE Mİ ÖĞRETTİ BÖÖLE KONUŞMAYI SANA? BEN ŞİMDİ POLİSE İHBAR EDİP, BU SAATTE İÇERİ ATTIRMAZ MIYIM O KOMONİSTİ, LAN!...

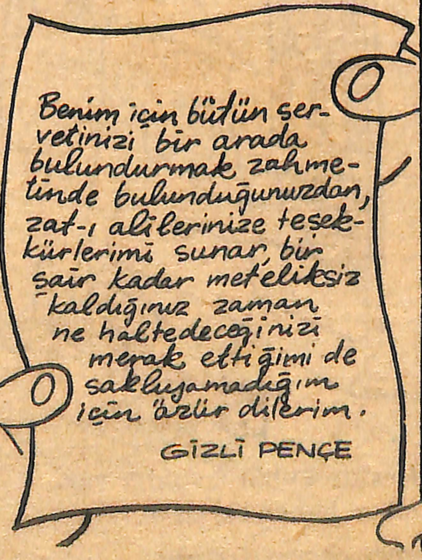

ALO... ALO... POLİS BEY KARDEŞİM... HEEEY!...
NİYE ÇALIŞMIYOR BU TELEFON BE!...

BU DA NESİ?! TELİNİ KESİP, TELSİZ TELEFON YAPMIŞLAR BUNU!...

MİLYONER BABA ÖFKESİ YÜZÜNDEN KASASINI KAPAMAYI AKIL EDEMEMİŞ...

SABAH OLA, HAYIR OLA... O KERATAYA GÖSTERMEZSEM SABAHLEYİN...

PARALARIM!..
PARALARIM YOK!.. KASA BOŞALMIŞ...

Benim için bütün servetinizi bir arada bulundurmak zahmetinde bulunduğunuzdan, zat-ı alilerinize teşekkürlerimi sunar, bir şair kadar meteliksiz kaldığınız zaman ne haltedeceğinizi merak ettiğimi de saklıyamadığım için özür dilerim.
GİZLİ PENÇE

ANNE KOŞ!.. SABIK MİLYONER BABAM FENA BAYILDI...
DEVAMI VAR

MiLLETLER GÜLÜYOR

Teknik harikası!

Elektrik süpürgesi fabrikasına seyyar satış memuru olarak girdiği ilk gündü. Akşama kadar bir tek makine bile satamamıştı. Tam fabrikaya dönecekti ki; son bir defa şansını denemek istedi, bir apartmanın üçüncü katındaki dairenin zilini çaldı.

Kapıyı açan evin hanımına onbeş dakika makineyi methettikten sonra halıları, kanepeleri, tabloları temizledi.

Bu ev sahibinin hoşuna gitmişti, ama geveze adamı başından savmak için:

— İyi, hoş ama dedi: makineniz pek sağlam bir şeye benzemiyor!.

— Sağlam değil mi? Yanılıyorsunuz hanım efendi bu makinenin tam dört tane vitesi var, evinizde kirli ne varsa temizler!...

— Eğer iki gündür tıkalı lâvaboyu açabilirseniz size söz veriyorum bir elektrik süpürgesi alırım.

Satıcı nihayet bir müşteri bulduğu için sevinçli, hemen lâvabonun başına geçti, makineyi birinci vitese taktı.

— Gluk, gluk... Lâvabo tıkalı...

Hemen ikinci vitese taktı.

— Gluk, gluk... Gene hiçbir şey yok!

Sinirli, sinirli üçüncü vitese geçti, netice ümitsiz. Derken satıcı makineyi dördüncü vitese taktı: Lâvabonun açıldığını müjdeleyen korkunç bir gürültü duyuldu. Satıcı gayet memnun kadına:

— Gördünüz mü sayın madam dedi: Bu makine son yılların bir teknik harikasıdır...

— Makineyi alıyorum, dedi kadın..

Tam o sırada makinenin içinden bir ses (birinci kat kiracısının) duyuldu:

— Şu evde rahat bir gazete okuyamıyacak mıyız? Yahu!

— Bizim atom anlaşmasında bu da var mıydı?.

Trafik cezası!

Paris'te trafiğin en sık olduğu bulvar Haussmenn'da iki papaz motosikletle gidiyorlardı.

Bu bulvarı kesen caddelerin kavşaklarındaki trafik ışığı kırmızı ise, motosiklet gelirken hemen yeşil oluyordu. Böylelikle papazlar hiç durmadan yollarına devam ediyorlardı. Bu hal arkalarında tesadüfen bulunan trafik kontrol arabasındaki polislerin dikkatini çekti. Işıkların hemen kırmızıdan yeşile dönmesi 5-10 kerre tekrarlanınca polisler motosikletin önüne geçip durdular.

İçlerinden biri papazlara sordu:

— Bize, yeni yanmış kırmızı ışıkların, siz yaklaşınca birden bire nasıl yeşil olduğunu izah eder misiniz? Çok merak ettik.

Papazların yaşlı olanı istavroz çıkardıktan sonra:

— Allah bizimle beraberdir de ondan, dedi.

O zaman meraklı polis cebinden bir defter, bir kalem çıkardı, nazik bir tavırla:

— Bir motosiklete üç kişi binip, trafik kaidelerinin dışına çıktığınız için size 300 frank ceza kesiyorum! dedi.

Güzellik kraliçesi

Fransa güzeli seçilecekti, ama dömi finale kalan genç kızların hepsi birbirinden güzeldi, biri seçilse ötekiler itiraz edeceklerdi. Jüri âzaları toplandılar ve güzeller arasında bir zekâ testi yapmağa karar verdiler. Jüri başkanı sarışın bir dilbere:

— Madmazel dedi: Farzedelim ki geminiz batıyor, yakında bulunan bir ıssız adaya yüzeceksiniz, yanınıza bir kitap mı, köpek mi yoksa bir erkek mi alırsınız?

Sarışın genç kız biraz düşündükten sonra cevap verdi:

— Köpekler hakkında kitap yazmış bir erkekle adaya çıkmak isterdim!...

* * *

İntihar!

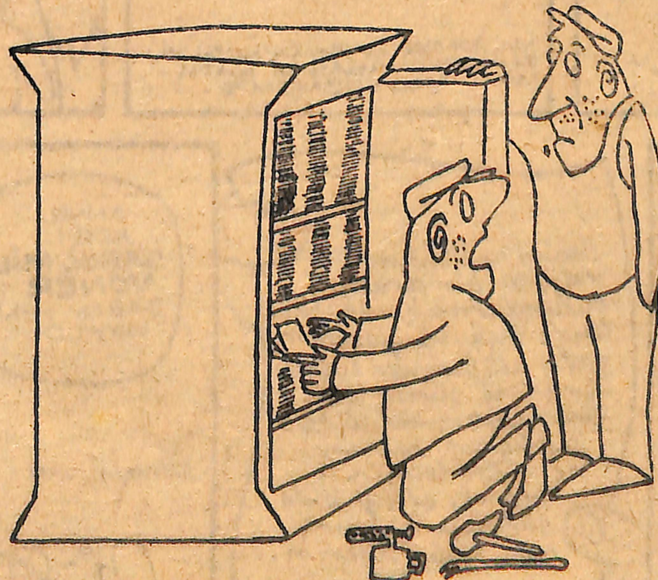
İki İskoçyalı iş adamı arasında:

— İşler nasıl?

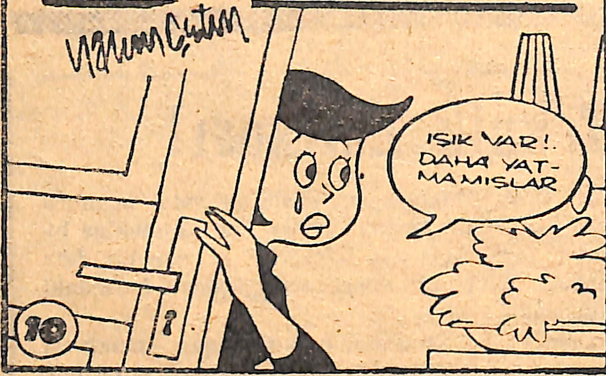
— Berbat.. Para kazanamıyorum, intihar edeceğim, buna karar verdim..

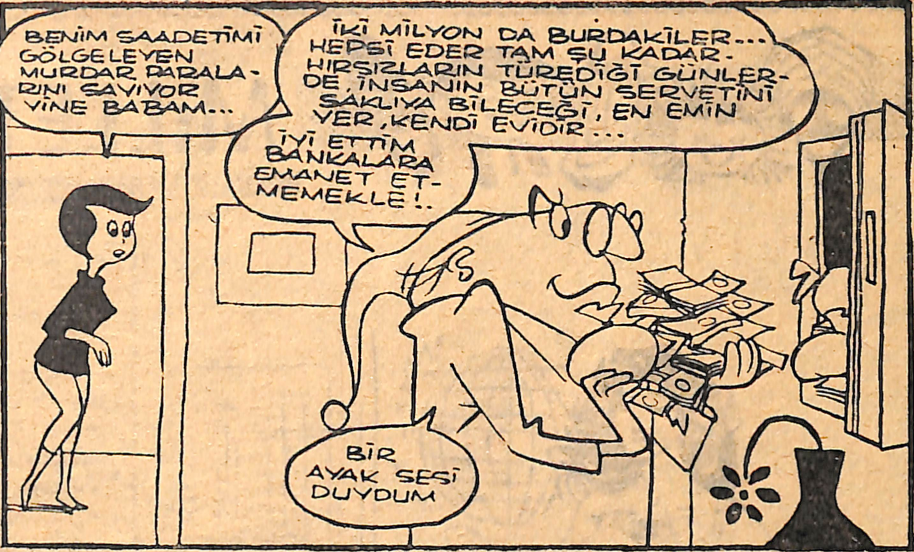
— Vazgeç bu mânasız karardan..

— Hayır, intihar edeceğim, hele ip fiatları biraz ucuzlasın, kendimi asacağım.

— Bir paket sahte onbin franklık var..
— Hemen polise haber verelim!

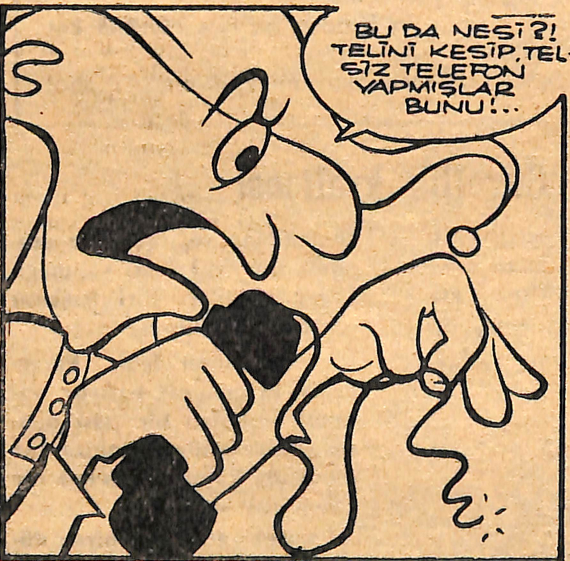

GÜNDÜZ İNSAN
GECE KURT
10
IŞIK VAR!.. DAHA YATMAMIŞLAR

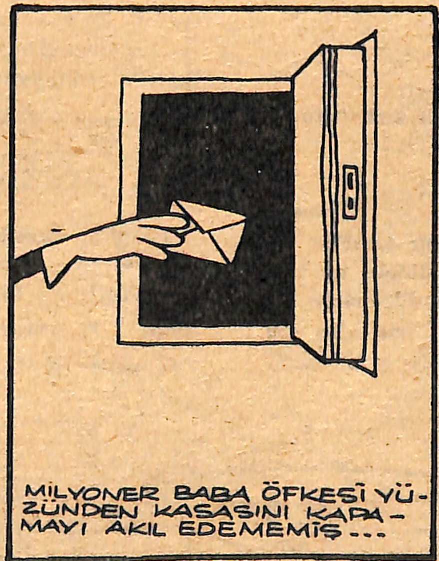

BENİM SAADETİMİ GÖLGELEYEN MURDAR PARALARINI SAYIYOR YİNE BABAM...
İKİ MİLYON DA BURDAKİLER... HEPSİ EDER TAM ŞU KADAR. HIRSIZLARIN TÜREDİĞİ GÜNLERDE, İNSANIN BÜTÜN SERVETİNİ SAKLIYA BİLECEĞİ, EN EMİN YER, KENDİ EVİDİR...
İYİ ETTİM BANKALARA EMANET ETMEMEKLE!..
BİR AYAK SESİ DUYDUM

Sen ha!.. GECENİN BU SAATİNDE YİNE O ŞAİR İTİ İLE KOKLAŞMAKTAN MI ?!..
KES ARTIK!.. SENİN MEYMENETSİZ SERVETİN YÜZÜNDEN ONU DA KAYBETTİM.
KIZ BOZULDU BİRDEN BİRE...

BU NE BİÇİM LAF ULAN, SERVETİME KARŞI!.. O HERGELE Mİ ÖĞRETTİ BÖÖLE KONUŞMAYI SANA? BEN ŞİMDİ POLİSE İHBAR EDİP, BU SAATTE İÇERİ ATTIRMAZ MIYIM O KOMONİSTİ, LAN!..

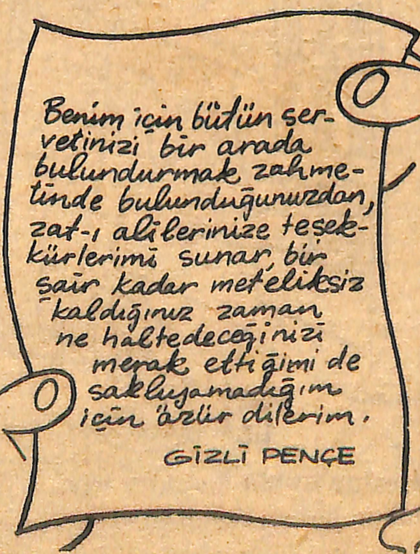

ALO... ALO... POLİS BEY KARDEŞİM... HEEEY!..
NİYE ÇALIŞMIYOR BU TELEFON BE!..

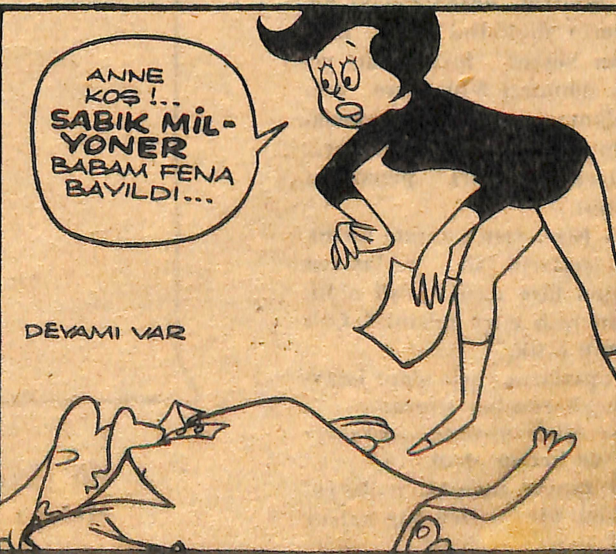

BU DA NESİ?! TELİNİ KESİP, TELSİZ TELEFON YAPMIŞLAR BUNU!..

MİLYONER BABA ÖFKESİ YÜZÜNDEN KASASINI KAPAMAYI AKIL EDEMEMİŞ...

SABAH OLA, HAYIR OLA... O KERATAYA GÖSTERMEZSEM SABAHLEYİN...

PARALARIM!.. PARALARIM YOK!... KASA BOŞALMIŞ...

Benim için bütün servetinizi bir arada bulundurmak zahmetinde bulunduğunuzdan, zat-ı alilerinize teşekkürlerimi sunar, bir şair kadar meteliksiz kaldığınız zaman ne haltedeceğinizi merak ettiğimi de saklıyamadığım için özür dilerim.
GİZLİ PENÇE

ANNE KOŞ!.. SABIK MİLYONER BABAM FENA BAYILDI...
DEVAMI VAR

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

ADAMLAR PARA LÂFINI İŞİTİR İŞİTMEZ FREDERİK'İN ÜZERİNE ÖYLE BİR ATILMIŞLARDI Kİ, ZAVALLI NEYE UĞRADIĞINI ANLAYAMAMIŞTI...

79

DEMEK PARAN VAR, HA?

EEY, NE OLUYORUZ?

ŞİMDİ ANLARSIN!

DAHA SIKI BAĞLAYIN! KAÇIP, KİMSEYE HABER VEREMESİN...

DOĞRU SÖYLEMİŞ KARATA... BÜTÜN PARASI ALTI BUÇUK MARK!

PABUÇLARININ İÇİNE BAKTINIZ MI?..

BU YOLDAN SIK SIK KÖYLÜLER GEÇER... BİRİSİNİ YARDIMINA ÇAĞIRIRSIN ELBET!

ADİYÖ AHBAP, YOLUN YİNE BU TARAFLARA DÜŞERSE, BİZE UĞRAMAMAZLIK ETME!

FREDERİK, ANCAK ERTESİ SABAHA DOĞRU BİR KURTARICIYA RASTLADI.

HEEY ARABACI! BURAYA GEL!

SEN GEL!

NASIL GELEYİM? ELİM KOLUM BAĞLI BENİM...

ARABACI, FREDERİK'İN MACERASINI DİNLEMİŞTİ...

ŞİMDİ NE YAPACAĞIM BİLMEM, PARASIZ YOLLARDA KALDIM!

DUR BAKALIM... BİZİM KÖYDE AZ BUÇUK PARASI OLAN BİR BAKKAL TOFEN VARDIR, ONA BAŞVURURUZ.

KÖYE VARDIKLARINDA ARABACI BAKKALLA ALIŞVERİŞİNİ YAPTIKTAN SONRA, FREDERİK'İ TANITTI..

İYİ AMA, BEN NASIL YARDIM EDEYİM? YANIMA ÇIRAK ALAYIM DESEM, SENİ TANIMIYORUM... HIRLI MISIN, HIRSIZ MISIN?

AMAN NE DİYORSUNUZ? HIRSIZ OLSAM, HIRSIZLAR HİÇ BENİ SOYARLAR MIYDI?

FREDERİK NİHAYET ÇIRAKLIĞA KABUL EDİLMİŞTİ. BAKKAL ONA MÜŞTERİLERİNİ VE MÜŞTERİSİNE GÖRE YAPILACAK MUAMELELERİ ANLATMAYA KOYULDU...

İŞTE, TİPİK MÜŞTERİLERDEN BİRİ... HEM BORCU VAR, HEM ELİNE BİRKAÇ KURUŞ GEÇTİ Mİ, GİDİP PEŞİN PARAYLA, BAŞKA YERDEN ALIŞVERİŞ EDİYOR!..

OOO, SAFA GELDİNİZ MÖSYÖ SAK! ORTALIKTA GÖRÜNMÜYORDUNUZ, NE VAR, NE YOK BAKALIM. PARALI OLUNCA BİZİ ARAMAZSINIZ...

PARA NE GEZER USTA TOFEN, BİRKAÇ GÜN SABRETMELİSİN... KİM BU, YENİ ÇIRAK MI?..

MÖSYÖ SAK'LA BÖYLECE TANIŞTILAR...

BİRKAÇ GÜN SONRA...

BEN BUGÜN PAZARA İNİP, ÖTE BERİ ALACAĞIM.. DÜKKÂNI BOŞ BIRAKMA, VERESİYE VERME, PEŞİN PARALI BİRİSİ GELİRSE, KARIMI HABERDAR ET!..

OH, OH... CEBİNDE PARALARI ŞINGIRDATA ŞINGIRDATA, MÖSYÖ SAK GELİYOR... TATLI BİR ALIŞ VERİŞ OLACAK!

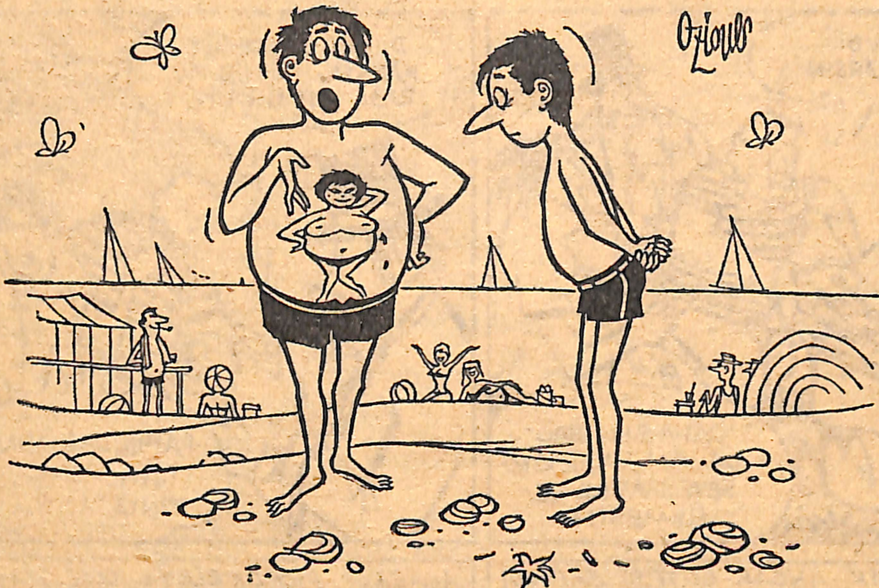
USTAN PAZARA MI GİTTİ? GEL SÖYLE İÇERİ DE, BİRAZ ÖTEBERİ ALAYIM!

GALİBA PARA DA VERECEKSİNİZ MÖSYÖ SAK, ÖYLE Mİ?

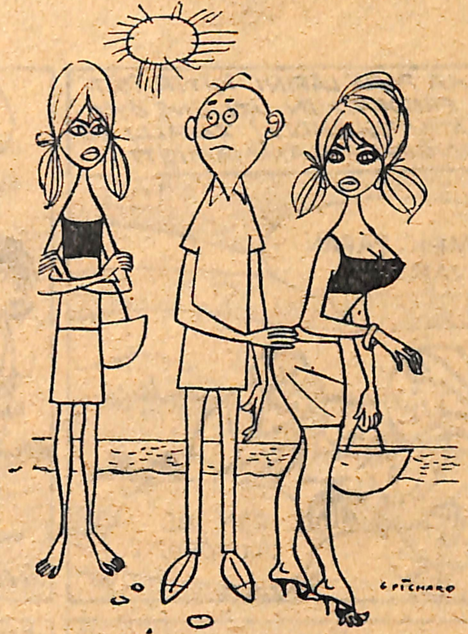
TABİİ, TABİİ... ÖNCE ŞURADAN BİR BARDAK ŞARAP VER BAKAYIM...

DEVAMI VAR

Dünya KARİKATÜRLERİ

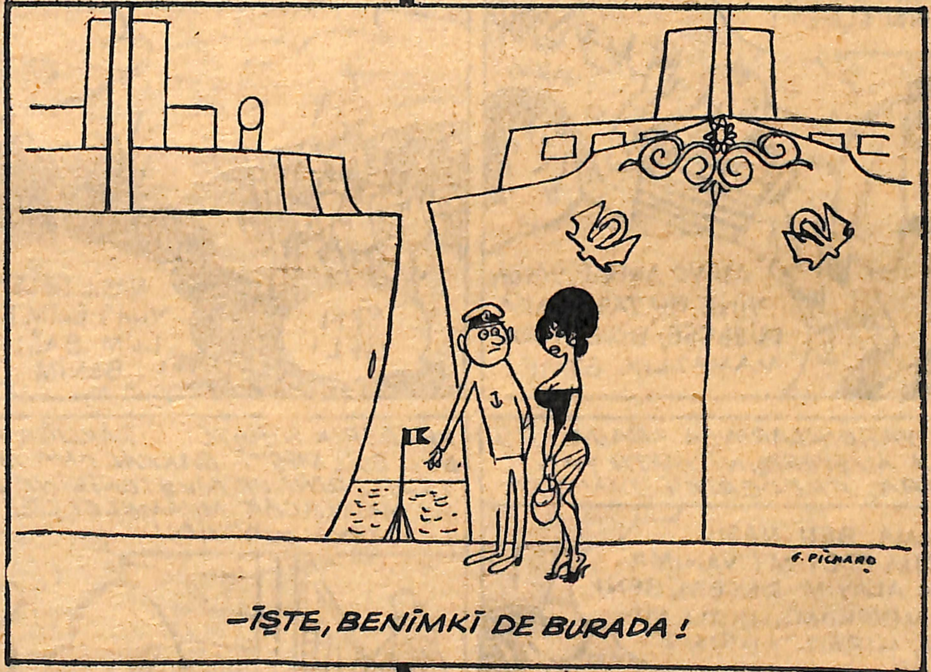
—ON YIL ÖNCE GÖRMELİYDİN: İNCE, ZARİF BİR KIZDI... ŞİŞMANLATTIM!

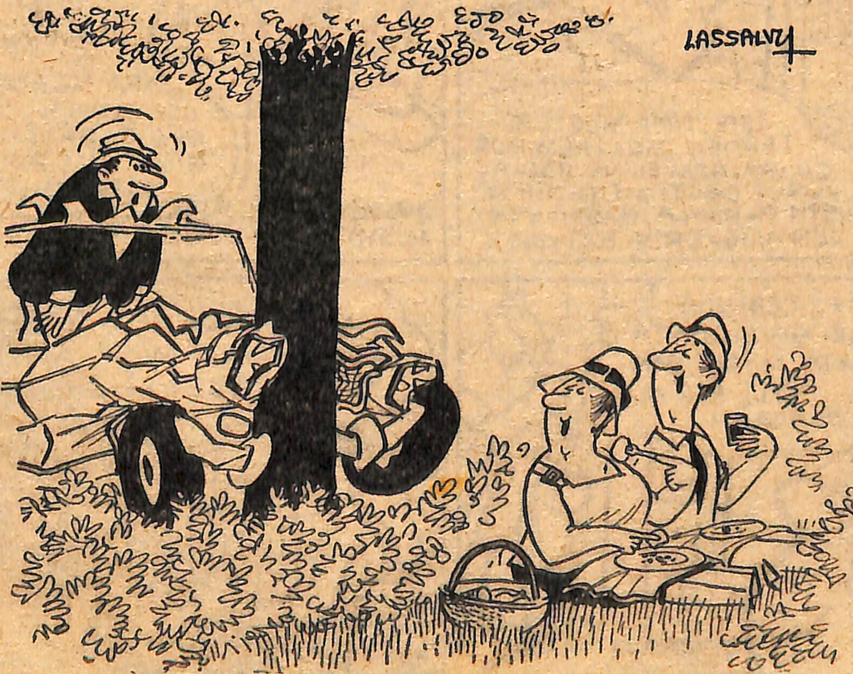
—MAŞALLAH, DENİZ HAVASI ÇOK YARAMIŞ...

—SU GETİRDİM...
—SUYUM VAR... SULANMA!

—İŞTE, BENİMKİ DE BURADA!

—AFİYET OLSUN!
—TEŞEKKÜRLER, SİZE DE...

—HİİİŞT, TOP BURADA!

...PIVALE var! deyince Sevincinden sıçradı!...

II BÜYÜK ANNENİN HATIRALARI

21
3

İHAP HULUSİ

PiVALE adı ağız tadı

Reklâmcılık - 3448 - 220

TÜRKİYE KREDİ BANKASI

Sermayesi 20.000.000 T.L. Merkezi : İstanbul

Şubeleri

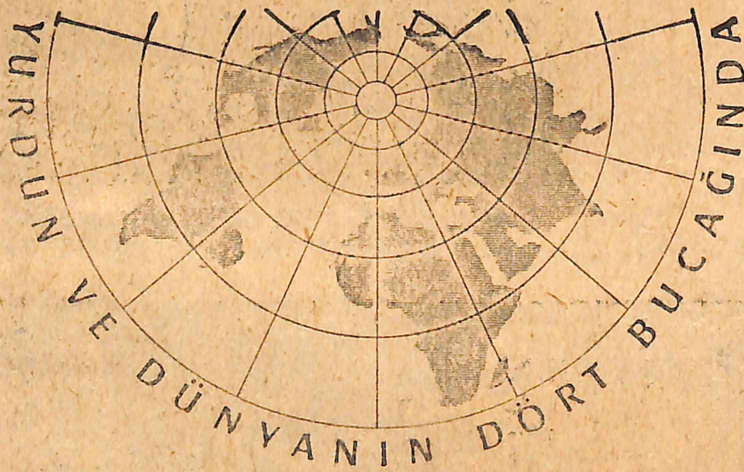
İstanbul	İzmir	Edirne
Beyoğlu	Tepecik İZMİR	Samsun
Galata	Ankara	Konya
Kadıköy	Yenişehir ANKARA	İskenderun
Osmanbey	Anafartalar	Mersin
Hasköy	Adana	Bursa
Beyazıt	Çapa	Bakırköy

HERNEVİ BANKACILIK MUAMETÂTI ·
BÜTÜN YABANCI MEMLEKETLERDE MUHABİRLER

Telgraf adresleri:
Umum Müdürlük: Bankorkgen - İstanbul
Şubeler: Bankor

Ak 222

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu. Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
		İtalya
İzmir	Avusturya	Japonya
	Avustralya	Lübnan
Adana	Belçika	Macaristan
Bursa	Bulgaristan	Norveç
Diyarbakır	Çekoslovakya	Pakistan
	Danimarka	Polonya
Erzurum	Fransa	Portekiz
Eskişehir	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
Konya	İspanya	Yunanistan
Zonguldak	İsrail	

Basın - 15158 - 221

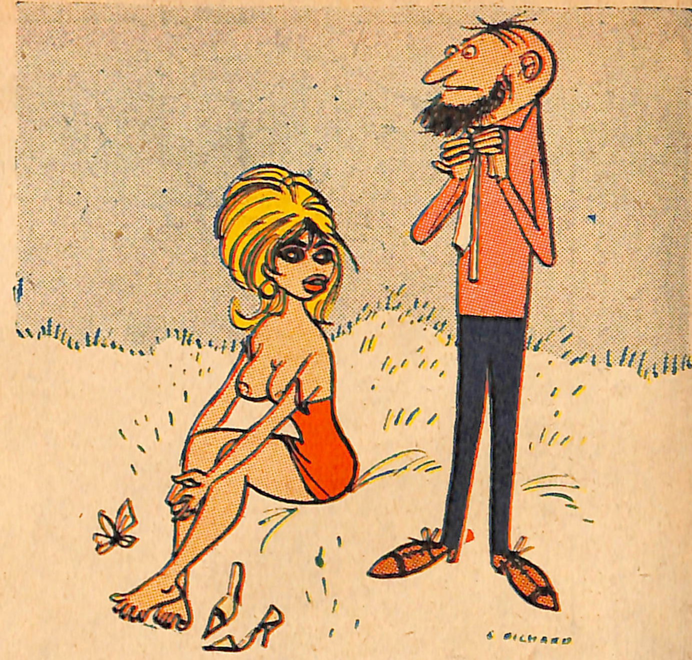
Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

Ak 223

Akbaba

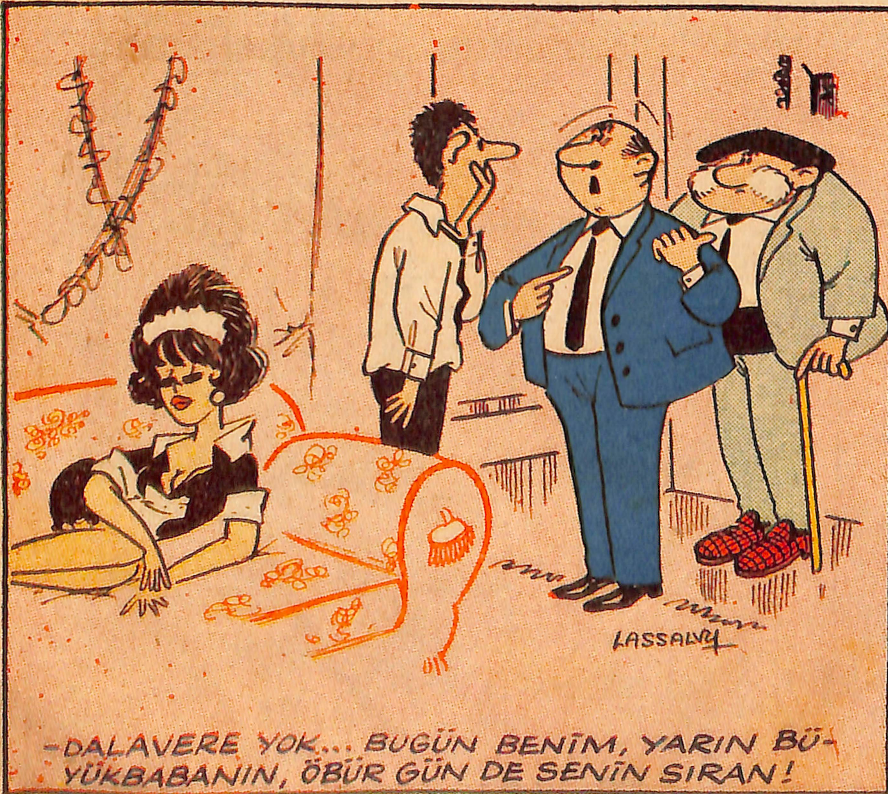
-ONUNLA EVLENDİĞİMDENBERİ NE KADAR ŞEFKATE MUHTACIM!

-HAYATINDA İLK TANIDIĞIN ERKEK BEN MİYİM?..
-EVET, İLK SAKALLI ERKEK!

-SEN ÇİFTLİĞE GELDİĞİN GÜNDENBERİ ATIN HUYU DEĞİŞTİ!

-DALAVERE YOK... BUGÜN BENİM, YARIN BÜYÜKBABANIN, ÖBÜR GÜN DE SENİN SIRAN!

-AMAN ALLAHIM, BELÂLIM GELİYOR!